

העולם הזה

בגליון זה:
התחלת הרפתקותיה של

פאולינה

פאולינה היא

משפט הורוביץ; מי הרוצח?

מהומה באוניברסיטה

האופנה האחרונה ליצוא

השבועון המצויר לאינפורמציה

חובב נליקטור 8, תל-אביב (ליד האימון "א ה ל") ת.ד. 138, פ.ז. (זכרון) 66785 מען למברקים: "עולמפרים" משרד המערכת בירושלים חובב דוד המלך (יוליאן) ס.ל. מ. ש. ר. ד. ה. ס. ע. ד. משרד המערכת בחיפה: רחוב החלוצ 45, חדר 11, טלפון 4661 (4-6 אח"צ)

עורך הכיתוב: דוב איתן הכתב הראשי: אהרון דולב

העורך הראשי: אורי אבנרי ראש המערכת: ש. ז. מ. כ. ה.

עורך התבנית: דוש הצלם הראשי: סאול גולדמן

עורכי מדורים: מיכאל אלמו, יחיאל בשן, ניצה נבי, איתמר עילם.

משתתפים קבועים: פרנצה גרובנר, רפאל חיים, אופקר טאובר, פוליס מיארי יצחק לבני, צבי שש.

ראש משרד, ירושלים: דוד רובינגר

סופרי-חוץ: דינאל גילן, נביראל גנון, שמואל מירון.

המ"ל: העולם הזה בע"מ, דפוס ישראל, תל-אביב

מכתבים

חיבוק אויב?

...היה לי עניין רב בקריאת המשאל על בעיות המזרה התיכונ.

אבא אבן, ושינגטון למען האמת, אתם לפעמים מדהימים אותו — פשוט אני יכול להבין אתכם. עמדתכם בבעיות הסכסוך האנלימטרי אינה מתקבלת בשום פנים על הדעת. המראה של אדם המנסה לחבק אויב השונא אותו אינו מושך ביותר אפילו אם מדובר באמריקאים — או אף באמריקאים. אולם מה שבאמת פגע בי היה דבר שכמעט הרס את אמוני בחוש ההומור שלכם (זהו, יא חבוב, כאב לוי) טיפולכם הרציני בהעלמו של אחד הבוסים השמאליים שלכם באחת הארצות שאהם כה אוהבים לכוון כ, דלפוליקה עממית. מה שדווש שלכם היה יכול לעשות מזה!

זונדר סקולניק, ניו-יורק יש לי הערה אחת להעיר בקשר לדברי אותו פקיד ממשלתי נבוה שאמר כי חשוב יותר לרכוש את ידידותה של צרפת מאשר לעזור לערבי מוניסיה במאבקם לעצמאות (העולם הזה 781). זוהי, לדעתי, עמדה קצת-רואי, כי במקום או במאורח הישיר צרפת את בעותיה עם העולם הערבי, וא לא תהסס להקריב את אינטרסיה ישראלית מבורת ירידות הערבים. ישראל תהיה, בסופו של דבר, המוסמדת.

אליאס קוסא, חיפה

לא מיץ עגבניות זה כמה שבועות החלטתי לקצץ בתקציבי — ויהיה לי כבאב על העולם הזה. אך שוב נתפתי על הקורא את הרפורמה על המסע לנב (העולם הזה 759) ועתה הוספתי 200 פרופט לתקציבי השבועי. ישעיהו נבון, תל-אביב

...סיפור אנושי פשוט, בלי התברבות... אהתר לוי, רמת-גן

...נזעזע ללב. סיפור שציער אותי שאיני עוד בן עשרים... אליהו שפירא, תל-אביב

...ניתנה הפקודה לזו — אחרונה הנמלים אינם יכולים לעבור... ואתם עוד מניעים לומר שזה מסע עם דם ואלנו בליווי הרוח הנוכח אהתר — כמעט קשים העסקים את הנפל על הנב והמשכנו קרימה. אבל שם, חבוב, היו נברים... לגיונר (לשעבר) תל-אביב

וגם נמלים... מה תעשו אם חבר מערכת יצא למסע של 1000 ק"מ?

שמואל אלטשטיין, חדרה

נפרסם סיפור בהמשכים.

...והתשובה הניצחת לכל אלה הטוענים שלנוער אין עוד דם!

דויד ראל, ירושלים

כשנפצעו שני משתתפי הטיוול, נול נוזל אדמדם. הוא לא היה מיץ עגבניות.

החברה השלישית

בשם כמה חברה אני רוצה להביע דעה בקשר לבעיית מצוית חברה שעורך העורך (העולם הזה 757) והיא שאין העולם הזה יכול לעזור לבני ה-18-19, היות ואין בנות תל-אביב מסכמות לצאת ולבלות עם חברה שאין הסרומה מצוית בכיסם, אלא רק עם בנים כמו נוער הזהב שאפשר לנצלם.

משה כהן, תל-אביב

מאת הם הצעירים והצעירות שמסוים אין להם חיי חברה, ואם ישנה "חברה", היא מסופקת אצל אפשר לקרוא כך לשלש-ארבעה צעירים. כאלה ישנם למאות. צעירים וצעירות אלה יש להפגישם במועדון אל-פלמנטי, בימות העולם הזה.

חיים יעקובי, יפו

צודקת המערכת שאין ברצונה להספיד משרד שרדכים, אך כהלוצי יוזמה, בכל הבעיות שנת עברנו לאחר קום מדינה, שומה עליכם לגלות נס בשמח זה עמדה מקורית.

נצורו כעין שתי חברות — החברה האחת מור כבת בעיקר מנוער הרחוב והקפה ומעולם התח

במה עיני

נהגים סבלניים

באחת הסימטות הצרות של מאה שני רים, ירושלים, זנקו שתי מוניות אחת לקראת השנייה. הנהגים שלא רצו ל"וותר אחד לרעהו ולת לו לעבור נקטו בתכטיי השנייה. אחד מהם הוציא סיגריה, החל לעשן, גם השני הוציא סיגריה, החל לעשן אף הוא.

הנהג הראשון התישב במוניתו בנחת, התחיל לקרוא עתון. גם השני לא עזב ידו בלצח, הוציא ספר עבה ולקע סבן. לפתע צפרה המונית הראשונה. נהג המונית השנייה הרים את עיניו ופנה בסאלה לחברו למקצוע ולמסמה: "מה קרה לך? החלטת לחתור?" "חס ושלום!" השיב הנהג קורא הע-תון, "רק דציתי לבקש מתן את הספר אחרי שתטי לקרוא אותו!" "הקורא שמואל כרשביצקי, ירושלים, מאה שערים, חברת שיץ 78, זוכה בפרס של 1. ליי (בלתי חיתור).

תו, והשנייה מנוער הזהב ומתמיהים להיות אינלסקטואלים, סובלים ושוניצרים. אך רוב הנוער הבניוני העולר משהי החברות גם יחד ואשר איננו שם את הדינש של קוריום ועל "הברה עליזה", אך גם על קריולרים וכל הכבוד בחומרות, רוצה לנכח חברה שאיננה צריכה לחיות מושתתת על קערונות ופיינים קבועים אלא על רצון הדי, היכרות, החיות ובעיות מושתתות.

ש. גוטשטיין, פתח-תקוה

...בעיה זו לא מהיום היא. כל אותן המפלגות יצירות הגלות שוב אינן מתאימות לנו, והיו כאלה שינישו לתת פתרונות לשאלה זו, כל אחד לפי דרכו, אלא שרובו יצורו נפל היו, מהם של עסקנים שחשבו להבנות על-ידי הנוער ומחם שנוצרו על-ידי הנוער ולמען הנוער, אלא שלא הצליחו לחרוג ממצעם ולהספיד לתנועת נוער (כנענים, תנועתו של שייב, לפיד, לכו — ועוד רבים).

אורי ארגון, תל-אביב

רביבה על רופאים

ברור בהחלט שאי אפשר לתת לרופא צעיר לעבוד לבדו מבלי שיעבור תחילה השתלמות. אך מה לעשות אם הרופאים העובדים 10-15 שנים בישובים בנילי ובקמק, מבקשים העברה העירה, כבענה שהניע תור הצעירים לטבול קצת? אפשר היה להשרר חלק לא קטן של רופאים צעירים כדי לאפשר להם להשתלב, לולא הרופאים המנויים לא היו משתמטים מהשרות במעברות ובבשפים. אך הרופאים אלה חבל להספיד כמה לירות עליו בות. הפתרונ לשאלת הרפואה בארץ הוא: קבלת כמה עשרות רופאים ומומחים מחוץ לארץ.

לכס, עורכי העולם הזה: אל תתנו שהוקנים ירכבו על הצעירים!

בת הגליל

אם לא תהיה הרכיבה נוחה, יבקשו מן הסתם כלי רכב אחר.

יקה מרוגז

מורכב כמו עיני הוא פשוט כאב לעיניים. השבוע עברתם את הנבול. סיפורכם על הוקת המנצח את התאבדות ארוסות כדי לחסוך פנת הליה (העולם הזה 758) הוא סרטישם, בלתי עובדתי, משולל כסים, אין בארץ — ובכל העור למ — אנשים בעלי רמה מוסרית, נבונה, חריצות, מרכות, סדר ואדיבות כילידי גרמניה ו

ומה עם מעט חוש הומור?

לא כסדר, בגלל...

קראתי ברפורמה של יום העצמאות שהאזרה בירושלים לא הייתה כסדר בגלל הרבקה חתול אשר השתנה מאז ימי תש"ח המפוססמים, כנראה יש צורך לחון להחזיר כמה מאות אלפי עולים חדשים לארץ מוצאם (ואני תקוה שאהיה ביניהם), לאחר קריאת דברים כנון, אלה). נוסף לכך אני מקווה שאותה האזרה תחזור לקדמותה כמו שהייתה לפני כואם של העולים החדשים ארצה.

עלי לצייין שאינני מבין העולים המטרים ביותר (שלוש שנים בארץ, מזה שנתיים רצופות בשרות צה"ל) אולם נפנעתי עמוק ברנשותי. אני יכול להוריעכם שלצערי הרב אחרול לקנות את ספסי העולם הזה כאם תמשיכו בכיוון זה.

הקורא מ. ש. מצא בדברים כונה שלא היו תה בהם. הכתבה ציינה עובדה. לא חילקה ציונים לטובה או לרעה.

ה ש ע ר

רותי ישה בטקסי, היא מהירה. זה עתה גמרה את עבודתה במשרד. הבוקר קרה מהו גדול: מוטקה, ידידה מימי הצבא, רמו לה סוף סוף שהוא צומד להגיש לה היום את טבעת האירוסין. הפגישה היא בחמש — בחמש בדיוק.

אולם רותי תחכה לשוא. מוטקה לא יגיע בחמש. הוא לא יגיע בכלל. כי בדרך גדרס על-ידי מכונת משא, אשר נהגה, אליעזר, מהר אף הוא לפגישה חשובה — ליום הולדת בנו. אך את כל זאת אין רותי עדיין יודעת.

מקרה זה בדיוק אינו קורה, כמובן, במציאות. זוהי עלילה של סרט עלילתי של 17 דקות בשם ארבע הטימות והחג שצולם בשבועיים האחרונים ביזמת משרת התנועה. שמה האמיתי של רותי הוא יהודית הרגי, שכלת צה"ל אשר הופנתה משכח את עיני הבמאי כשהוצעה על-ידי אגודת חובבי ההסרטה לתפקיד. הקושי היחיד היה להשיג את החופשות שהיו דרושות לסמלת כדי להפיע בימים הנבונים בפני המצלמה.

יהודית רותי היא בת 22, חיפאית לידת תל-אביב, שלמדה להיות אחות אך שינתה את דעתה כעבור שנתיים, סיפלה בוכי המלחמה העיוורים עד שהתגייסה לצה"ל.

הנצחון של ההסתדרות ושל הימאים. אולם אלה מאתנו שידעו עוד כיום הראשון של השביטה שתהיה זאת מערכה אבודה, בגלל יחס הכוחות הבלתי שווה והנכונות הצניית מצד אויבי הימאים לגייס במאבק זה את "כל אנשי המלך", שאלו את עצמם שאלה אחרת: מה יקרה אחרי נצחון ההסתדרות? עתה הופכים חששותינו החמורים ביותר מציאות סראגית. ההסתדרות לא הסתפקה בנצחון. היא חטטה מן הימאים כניעה ברר רה משיפלה ובתנאים דורסניים ביותר. היא שברה את חוט השרדה שלהם. היא הפרה גם את תנאי הכניעה עוד לפני שנחתמה. דוברי הימאים, פרט לאחד, נשארו עד היום טוראים בצה"ל. חברת שוהם סרבה להעסיק את נימרוד אשל. ואלה שהועסקו, נאלצו לעבוד באווירה אחת עם אנשים שרואו בעי-ניהם (בצדק או שלא בצדק) כמפריי שביתה וכדוקרי סכין בבבם.

התוצאות היו בלתי-גמנועות. כשמכריחים אדם לחיות על ברכיו ולחול על בטנו, נש בר גבול אשר חוש הגאווה שלו מציב אותו למעשיו. מגיעות אלינו ידיעה אחרי ידיעה על עריקת מיטב הימאים העבריים, מהם הגוי חי היסוד לפסגות העברית בכללה, הנוט שים את הדגל הכחול-לבן והמתקבלים בי דרועות פתורותו בצי האמריקאי, שהוא כיום המוכלל בעולם.

נראה כאילו תכונה לאומית יהודית היא חוסר הכשרון לנצח בשלום אחרי הנצחון במלחמה. עמים נבונים, כבריטים, למדו של-מחרת יום הנצחון מוטב להושיט את היד למנוצח כדי לרכשו לידיו, להימנע מכל צעד הפוגע בגאווהו והשותל בלבו רגשות של נקמה. חוסר כשרון זה אצלנו בולט לא רק בפרשת הימאים. הוא בולט גם לאורך 1205 הקי"מ של גבולות ישראל.

כשהתפוצצה רותי בדי דוש לפני חודש, לא קרה הדבר במקרה. זוהי החלטי שהגיעה שעתה של רותי לחדול ממעשיה הקטנים, המרחפים על פני השטח של חיינו, לצאת למסע ארוך יותר שיאפשר לה לחדור אל לב הדברים.

החל מן השבוע תצא רותי למסע גדול זה, ואני מקוה שאלפי ידידיה וידידותיה ילו אותה בדרכה בנאמנות. לא יצטערו שרותי מתרחקת מהם, תרה כוכבים נידחים. אם יעקבו אחריה בעיון, ישימו לב לכך שרותי רואה דברים שאינם רחוקים כל כך מן הקורא הישראלי.

העולם ההוא הנהו העולם הזה.

***

זה כמה שבועות שהעתונות העברית עור מדת בסימן של עצמו, כתוצאה מהתקרבות מחירה. בשבוע שעבר הוכיח העולם הזה שאין זו תופעה חריגת.

עוד תיום השלישי הרביעי הודיעו בעלי קיוסקים רבים שקוראים הומינו אצלם גליון נות מראש, דרשו תוספת של גליונות. ביום ששי בבוקר אולו הגליונות בעשרות קיוסקים. אף כי חוסר הנייר, מעדי, החליטה המערכת לעשות מאמץ עליון כדי לספק את דרישת הקוראים, הוציאה לשוק מהדורה שניה של הגליון, גם הוא אול בבקומות רבים.

אך המחמאה העליונה באה מצד... בשבוע שעבר, מיד עם הופעת הגליון שהכיל את הרפורטה הגדולה על המסע בגב, ביקר המערכת עמוט, מפקד המסע. הוא נטל לידו את הגליון, ישב מרותק לכסא משך שעה וחצי. כשסיים את הקריאה נאנח אנהו של הקלה, אמר: "אהה, זה היה טיוול!"

אך המחמאה העליונה באה מצד... בשבוע שעבר, מיד עם הופעת הגליון שהכיל את הרפורטה הגדולה על המסע בגב, ביקר המערכת עמוט, מפקד המסע. הוא נטל לידו את הגליון, ישב מרותק לכסא משך שעה וחצי. כשסיים את הקריאה נאנח אנהו של הקלה, אמר: "אהה, זה היה טיוול!"

פגנם אירופי, ספוג כמתת הדרות, אומר: "יכול אתה להכריח את הסוס לגשת אל מה, נהר, אך אינך יכול להכריח אותו לשלות!" פגנם זה מוכיח עתה שוב את תבונתו — ודוקא על פני המים.

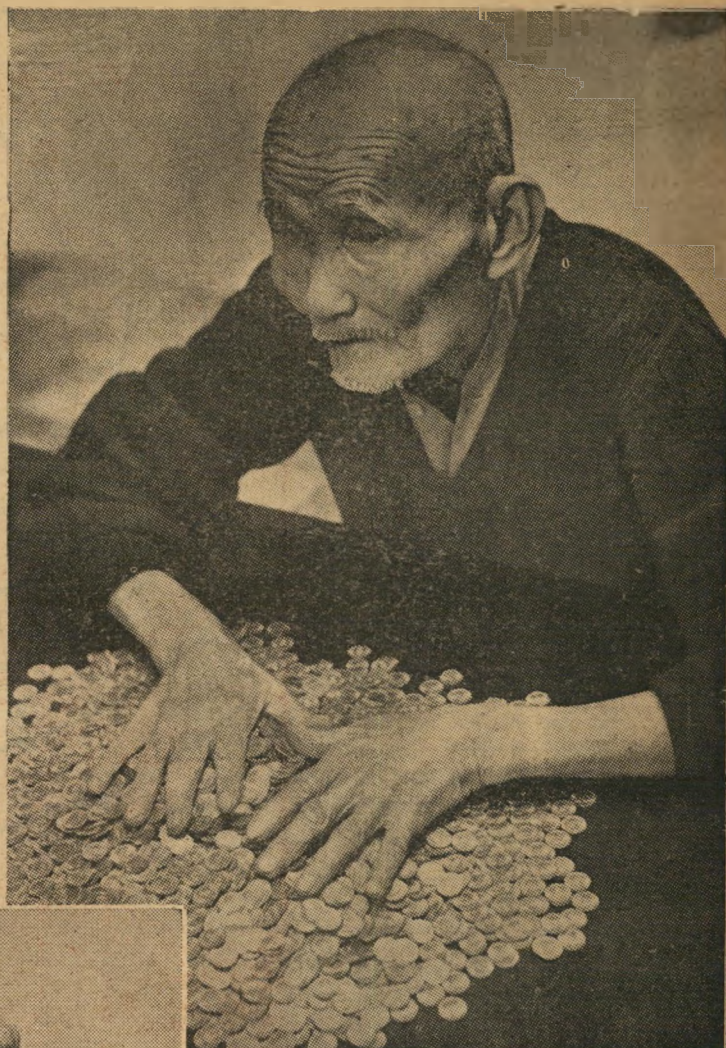
כאשר החלה מערכת הדיכוי הגדולה נגד הימאים, מלאו העתונים ניתושים על סיכויי

אי 22

גורלי מול דם במאלאיה

הסוחר הסיני הוקן. בסינגפור רוצה שהאנגלים יתנו לו לסחור באופן חפשי עם אמריקה ושהט"ר דוריסטס יניחו לו הגנרל סר גידאלד טמפלר (שמאל) רוצה שהטוריסטים ימותו במהירות האפשרית ושהמאלאים יספקו לו את הגומי והבדיל הדרושים לבריטניה. כדי להרוויח דולרים, הלוחם הקומוניסטי ולמטה רוצה שהאנגלים יסתלקו וישאירו מאחוריהם מאלאיה עצמאית וקומוניסטית. - שני מיליוני המאלאים אינם יודים עם בדיוק את רצונם.

הסינים בכל ארצות אסיה הדרומית המזרחית. הצעירים הסינים במאלאיה שוב לא רצו להסתפק במעמד שפל. הם בקשו תנועה לאומית שתרים על נס את שאיפותיהם. והם מצאו רק תנועה אחת: הקומוניסטית. הכשרת הקרקע הקומוניסטית לא היו היחידים שהפיצו סיסמות לאומיות. גם בקרב המאלאים קמו כמה מפלגות שחתרו להשגת הדרגתית של עצמאות המדינה. אולם אף אחת מהן לא העזו לדרוש דרישות קיצוניות לסלוק מידי של האנגלים, ואף אחת מהן לא היתה מוכנה לבשר את העקרון המהפכני שמאלאים וסינים הם בני מולדת אחת, שווי מעמד ושחייזכויות. ואילו המפלגה הקומוניסטית אמרה את שני הדברים יחד. היא בישרה: גירוש הכובש הור, אחות הגזעים ומהפכה חברתית.

בשלוש השנים הראשונות אחרי מסלת היפאנים הסתפקו הקומוניסטים בהכשרת הקרקע, הם השתלטו על רוב האגודות המקצועיות של עובדי מטעי הגומי ומכרות הברזל, אולם בראשית 1948 עברו להתקוממות גלויה. ומאו לא שכך המרד אף ליום אחד. איש חדש. כאשר נרצח סר הנרי גרני, גברה בין הבריטים במאלאיה הדרישה לאיש חדש שיהיה מסוגל להשכין שלום, לא רק לנצח במלחמה.

הם קבלו במקומו את הגנרל סר גראלד טמפלר, שהנהיג גם הוא מדיניות של יד חזקה, אך ניסה בכל זאת להגיע להסכם כל שהוא עם היסודות המתונים בשתי העדות. אולם האיש אשר בעיני רבים עתיד המדינה בידיו, איננו בריטי, אלא פקיד מאלאי. זהו דאטו און בן ג'עפר פקיד גבוה לשעבר בממלכה הבריטית והיפאנית, שהקים לפני כמה שבועות תנועה לאומית מאלאית חדשה (הנער הזה 729). דרש את שחרור המדינה תוך שבע שנים. הוא חידש חרוש חשוב: במאלאיה ספק גדול הוא אם עוד קיימת אפשרות של השקטת הרוחות ופיוס של פשרה בארץ הגונוגים, המטעים והמכרות.

עם עלות השחר הקיפו כוחות היצא והמטרה את הכפר. מכיון ניות בעלות המקול עברו בסמ"טות, הכריזו על עוצר חמור. לתושבים לא ניתן לצאת מפתח סוכותיהם, אף לא לקנות את האורז למחיתתם. אולם הפעם היה חידוש. אחרי יום-יומיים של עוצר ורעב, עברו זוגות חיילים ומתוריי גמנים מבית לבית, כשבידיהם שאלונים ארוכים. פועלי המטעים הומונו באדיבות לרשום בשאלונים את כל הטירוריסטים הידועים להם, מבלי לרשום את שמם. הרמז העדין: אם יתגלו די טירוריסטים, יואיל המפקד להסיר את העוצר ולתת לתושבים לאכול.

היה זה יום רגיל במלחמה העקשנית ביותר וצולם — מלחמתה של האימפריה הבריטית ב-5000 לוחמי הגרילה של המפלגה הקומוניסטית המאלאית.

פנים מוכרות. לוא היה אדם נקלע מפלשתינה-א"י בשנת 1946 ישר למאלאיה של 1952, היה מרגיש את עצמו בבית. הוא היה פוגש הרבה פנים מוכרות — הנציב העליון מק-מייקל שקנה לעצמו שם שם חדש, שר המושבות לשעבר מלקולם מקדונלה, בעל הספר הלבן של 1939.

את מקומם של הערבים במאלאיה ממלאים המאלאים עצמם, בעוד שאת תפקיד היהודים משחקים העולים החדשים הסינים. אלה נמ"ט שכו למאלאיה לפני דור אחד או שניים, כשהיו מזירעב במולדתם. מאלאיה היתה או ארץ עשירה וקוסמת. הסינים באו כהמור ניהם, עד אשר הגיע מספרם כמעט לשני מיליונים. הם השתלטו במהרה על המסחר במדינה, הפכו רוב בסינגפור.

המאלאים לא השלימו עם העובדה שהפכו מיעוט ועם נחות דרגה במולדתם שלהם. הם התנגדו בכל תוקף לתת לסינים אורחות במדינה, להכיר בהם כבשושפים שוויזכויות. לאלה ניתן עידוד רבתי כאשר התחוללה המהפכה הגדולה בארץ מולדתם הסינית. מאו טסה-טונג הקים מדינה חדשה, הפכה מעצמה עולמית, הנחיל תבוסות לצבאות לבנים, נטע

הקרב

ההיסטוריה

הצי האי המלאי, אשר חוטשגדרה שלו הוא רכס הרים אשר פסגותיו מגיעים עד לאלפיים מטר, הוא הגשר ההיסטורי בין יבשת אסיה לבין איי אינדונסיה העשירים. תושביו המקוריים היו כנראה גזעים כושיים, אולם הם פינו את מקומם למאלאים, גזע מונגולי שבא, כנראה, מדרום סין אך התערב עם גזעים אחרים. בסוף 1941 כבשו היפאנים את מאלאיה כולה במלחמת בזק ש-ארכה רק חודשיים, הדהימה ב-מהירותה וביעילותה את העולם כולו. גם סינגפור, המבצר הימי החזק ביותר בעולם (גיברלטר של אסיה) נפלה אחרי קרב קצר, מפני שהאנגלים ביצרו אותה נגד הים, שכחו לבצר אותה נגד הים, קפה יבשתית מן העורף. אבדנה של סינגפור נחשב למפלה הא-יומה ביותר בהיסטוריה הברי-טית מאז המהפכה האמריקאית.

מטרת המלחמה

חשיבותה המכרעת של מאר לאיה לגבי העולם המערבי אינה נעוצה רק בעושרה של הארץ בחמרי גלם חיוניים למלחמה, אלא בעיקר בעמדת המפתח ה-איסטרטגית שלה. שלטון קומרניסטי במאלאיה פירושו ניתוק הקשר בין בריטניה הגדולה לבין הונגקונג, אוסטרליה וניו-זילנד, טריו בין עמדות המערב באוקיינוס השקט לבין עמדותיו באו-קינזס ההודי. נפילתה של מאר לאיה היתה עלולה לגרור אחריה את נפילתן של טאי (סיאם) והר-דו-סיין, להוות איום על הודו, פאקיסטאן, בורמה וסייילון.

רקהע

הארץ

הפדרציה של מאלאיה גדולה פי שש מישראל, מונה לפי ה-ספירה האחרונה 4.902.678 תושבים. היא מורכבת משני יישובים בריטיים (פנאנג ומלגה) ותשע מדינות הקשורות בבריטניה על-ידי חוזים ההופכים את הפדרציה למושבה בריטית למעשה. עיר הנמל סינגפור (ראה תמונה ל-מעלה) אחד מגדולי המרכזים המסחריים בעולם והבסיס העיקרי של הצי הבריטי במזרח ה-רחוק שוכנת על אי קטן, מול החוף אליו הוא מחובר באופן מלאכותי.

האוכלוסיה

האוכלוסיה מורכבת כמעט שווה בשווה ממאלאיים, בני ה-מקום, וממגרים סינים. חוץ מ-אלה מיעוט הודי, המונה 14%.

הכלכלה

מאלאיה היתה מאז אחת האר-צות העשירות באסיה המזרחית. היא עומדת בראש מייצרי הבדיל והגומי הטבעי בעולם, והיא מכ-ניסה כיום לגוש השטרלינג יותר דולארים מכל ארץ אחרת באימ-פריה הבריטית. מקור ההכנסה הגדול השלישי, אחרי הבדיל וה-גומי, הוא מסחר המעבר העצום של נמל סינגפור.

על אף עושרה הטבעי, אין מאלאיה מייצרת אלא חלק קטן מן המזון, ובעיקר מן האורז, הדרוש לכלכלת בניה, והיא נא-לצת להביאו מן החוץ. כך שמא-זן המסחר שלה הוא שלילי.

מפת "העולם הזה"

בשעה שגרני נסע במכונית הרולס-רייס הבלתי משורנית שלו (למעלה) באחד מכבישי הגיונל של מאלאיה, בלוית אשתו ובניגוד לאזהרות המשטרה, היכן לו מארב (המקום המסומן בחץ בתמונה משמאל) כשניטחה האש על מכוניתו נפגע גרני. אולם במסגרת להשאיר במקום זחל מתוך המכונית אל צד הכביש כדי להסיח את אש המתקיפים הקומוניסטיים מן המכונית ומאשתו ושישבה בה. הוא נוקב כדורים ומת עוד לפני שהגיע אל העצים. כדורי המתקיפים לא פגעו באשתו.

כשנסתיים המנדט הפלש-תינאי ופקידיה המשוחזרים של ממשלת פלשתינה-א"י (המנוחה) ביקשו לעצמם התעסקות חדשה, ננעץ מבטם במא-לאיה. הפלשתינאי שהתפרסם ביותר במאלאיה היה סיר הנרי גרני, המזכיר העליון האחרון של ממשלת המנדט. בהיותו בארץ נודע ברבים כפקיד קולוניאלי שחצני, שהתיחס כבז וזלוזל לגוי לנכבדים מבין היהודים, בס נהג בביטול מוחלט.

מותו של סר הנרי

הפסקת נופש. שמו של סיר מלקולם מקדונלד זכור היטב לבני ארץ ישראל. היה זה שר המושבות הבריטי שיצר את הספר הלבן המפורסט של 1939 והפך סמל למדיניות השעבוד בארץ. מאז הפך סיר מלקולם נציב עליון באסיה הדרומית המזרחית, האחראי במישרין למערכת מאלאיה. בתמונה הוא נראה (מימין) מתרחץ במימי סינגפור

הפסקת נופש. שמו של סיר מלקולם מקדונלד זכור היטב לבני ארץ ישראל. היה זה שר המושבות הבריטי שיצר את הספר הלבן המפורסט של 1939 והפך סמל למדיניות השעבוד בארץ. מאז הפך סיר מלקולם נציב עליון באסיה הדרומית המזרחית, האחראי במישרין למערכת מאלאיה. בתמונה הוא נראה (מימין) מתרחץ במימי סינגפור

שני סוגי כדורים

לא מכבר השמיע הגנרל טמפלר, מפקד הכוחות הבריטיים, מלים כדורבנות לפקידיו בקואלה-לומפור. אמר הוא: האסון שלנו הוא שאנו מיטיבים לשחק בכוזרי גולף ולערך מטיבות של קוסטיילים. הקומוניסטים אינם משחקים גולף ואינם שותים קוסטיילים. אולם הם דואגים לכדורי העופרת הנושאים את מלחמתם. דבריו של הגנרל באו לידי התרשט גם על ההבדל בין מנהלי המטעים הבריטיים במלחמת הארץ. ובין פקידיו הממשל, שאינם חיים במשטר מלחמתי, אין מנהלי המטעים מופיעים אפילו ליד הבר, מילי לשאת על גופם את נשקם האישי (תמונה מימין).

המורדים והמנהיגים

משך דורות רבים הורגלו בני מאלאיה להיות נתונים לשלטון זר במישרין או בעקיפין. בה בשעה שבהודו התחוללה מהפכת הענק הנפשית של מהטמה גנדי, ובסין חולל ד"ר סון יאטסן את מהפכתו המזוינת, שקדו המאלאים על שמריהם, נהגו מן המחירים הגבוהים שהשיגו עבור הגומי ובדיל שסיפקו לתעשיות העולם כולו.

בראשית 1948 הגיעה השעה. בני המדינה החדשה יצרו קבוצות קטנות של לוחמי נרילה, מורכבות בעיקרן מבני המהגרים הסיניים המושללים זכור יות, התנפלו על המתישבים הריים, העלו באש את בתיהם וחייבו לו במטעי הגומי שהם חיוניים למאמץ המלחמה האמריקאי. רוב בני מאלאיה התחייבו באדישות נייטרלית למלחמה, נהגו בסתר לבס שרכבות-יילים ושיטרים בריטיים לא יכלו להתגבר על אלפים לוחמים קומוניסטים, שהנם חזקים כיום ביותר. החודש הודיע הגנרל טמפלר מהו האיש העומד בראש המרד: מנהיג המפלגה הקומוניסטית צ'יין פנג, ממוצא סיני, אדם שזכה לאות אביר האימפריה כגבור מלחמת הגרילה האנטי-יפאנית. ה' אנגלים ביטלו את אות ההצטיינות, שמו על ראשו פרס: 15 אלף לירות שטרלינג לכל המביאו מת, 30 אלף למביאו חי.

צ'יין פנג

גם כשדגל השמש העולה עלה במקום הונון ג'אק הבריטי על ראש התורן סינגפור וקואלה-לומפור לא התרגשו המאלאים ביותר. שלטון אחד בא במקום שלטון שני, וגם היפאנים, שטיפחו בכל שאר ארצות כיבושיות תורה של עצמאות אסיאתית וקימו לפחות ממשלות בובות עצמאיות למרחוק עין ברחבי "איזור העושר" משותף של אסיה המזרחית הרבה תיח" שלהם, לא טרחו לגרות את תיאכון העצמאות של בני מאלאיה. בה בשעה שבהודו סין ובאינדונסיה מצא השלטון הקולוניאלי החורן אחרי המלחמה ממשלות עצמאיות שהוקמו בידי היפאנים, לא השתנה דבר במאלאיה. השינוי היחידי היה קיומה של מפלגה קומוניסטית קטנה אך מאורגנת היטב. הקומוניסטים היו היחידים שביצעו פעולות התנגדות מזוינות נגד הכובש היפאי.

העם

עם מי יהיה הצדק?

המונים הצטופפו ליד השער, לראות את האישים (והאישות) המוזמנים ונכנסים. בפנים שררה אוירה רצינית, כנראה לטוב הפתיחה של היכל תרבות. האנשים, לבושים הדר בח' לפות מבריקות עזמו יחד עם הגנים, הלבו' שות משלות ערב ועגודות תכשיטים, שוחחו בקול נמוך. כי היתה זאת, באמת, הזדמנות חגיגית ביותר: בתיקולנוע חדש נפתח בתל-אביב.

לוא היה זר מזדמן למקום, היה קשה לו להאמין שקהל מבריק-לבוש זה הוא הקהל של מדינה אשר - לפי דברי אחד משיריה - אינה פושטת את הרגל מפני שהיא יודעת לפשוט את היר, מדינה שזה עתה סירבו לתת לה אשראי לקניית דלק מפני שאיש לא האמין עוד שיהיה ביכולתה להחזיר את ההלוואה. אולם טכס קולנועי זה לא היה יוצא דופן, אותה שעה הצטופפו המונים ליד שאר 110 בתי-הקולנוע של המדינה.

קשה היה להחליט עם מי יהיה הצדק: עם הכלכלנים המקצועיים, שניבאו סוף מר ומהיר לכלכלת המדינה, בישרו בהנאה כי תושביה יגועו ברעב, או הקהל הפשוט (וה' בלתי-פשוט) של מבקרי הקולנוע שכבר שכ' חו את מכה, הפגינה אופטימיות בלתי-מקור' ערת המזיונה הרים. רק דבר אחד היה ברור: אורחי המדינה, שמאסו בנבואות החרודות וחדלו להאמין שהכל יהיה טוב, מואסים עתה גם בנבואות השחורות, מסרבים להאמין ש' הכל יהיה רע.

סנגונן

שינוי שם ומשרה

מנהל מכון סחר החוץ במשרד המסחר וה' תעשייה, אלכסנדר מגור, הסתבך עם לשכת המסחר בארץ. לשכת המסחר פירסמה הודעה כאילו אמר מגור בשיחה עם נציגיה שיפתח שוק חסכי לתוצרת מבתי-החרושת העוסקים בייצוא כפיצוי להפסדי היצוא. ואילו למחרת פורסמה הכחשה רשמית לכך.

אולם צורת ההכחשות דעותינו נתנה מקום להנחה, שהמכחיש היה דובר משרד המסחר והתעשייה ולא מגור עצמו. הייצורים לא שמו לב לזהותו של מגור, אולי היו מתייחסים אחרת אילו היה ברור להם, שמגור הוא מכרם הוותיק אלכסנדר מורגנשטן, מי שהיה מנהל מחלקת הטקסטיל בומנו ויוזם צו ההלבשה וההנעלה, שהתפטר לאחר מכן, שינה את שמו ואת משרתו ונראה גם את גישתו לתע' שיינים.

חד גדיא

בעל בית-החרושת ארגמן, אברהם קליר, שהגדוב לתפקיד מנהל מחלקת הטקסטיל וה' עורות במשרד המסחר והתעשייה, עזב את תפקידו. הסביר קליר: לא יכולתי למלא את

• הקירתי-בזק של כתבי העולם הזה בש' לוס הערים הגדולות העלתה מסקנה אחידה: מאז הוכרז על מכת לא ירד מספר הביקורים בבתי-הקולנוע.

תפקידי כפי שאני מבין אותו ועובתי. הסבירו היצרנים: מחאה נגד המדיניות הכלכלית החדשה ואילו יודעי סוד קבעו: סגנו של קליר, י. מרבך, מהמשביר המרכזי, לא רצה לצייט להוראות הבוס ונקט תמיד באמצעים הפוכים.

אולם יחד עם קליר עזב את משרד המסחר והתעשייה גם מרבך. לא הוגשמה שאיפתו לתפוס את מקומו של אברהם קליר לאחר שדוב יוסף מינה לתפקיד זה את ישראל למדן, מנהל מחלקת הקניות במשרד הבטחון. מרבך קלקל לקליר. ולמדן, בהתאם לחד גד' יא הפסחי, קלקל למרבך.

למדינה. שרות דוב

הצוות הממושמע ביותר בצי המדינה, עוב' די בתי-המשפט, בו לא סרת עד כה אף פקיד אחד, ישתק השבוע את אגיותו. מלאך הש' ביתות הרחוב את תחום שיפוטו, פרש את כנפיו על בתי-משפט השלום ובית-המשפט המחוזי בתל-אביב. 125 עובדיהם הכריזו על שביתת אוהרה בת שעתים, בה יובטלו 20 שופטים ותדחה שמיעתם של מאות תיקים. לראשונה בתולדות עובדי המדינה חודדו כל חצי השביתה לפגיעה ישירה באדם אחד, לא במשרד או בחוק.

ציון אלוף, לידי הארץ בן 45 שהיה שופט' שלום פתח-חוקאי בזמן המנדט, הפך מנהל אגף בתי-המשפט במשרד המשפטים היש-ראלי, הוא גבעול חיטה בים של שבלות שועל, כמעט יחיד במינו בקרב עובדי המ' דינה. יום עבודתו משתרע על פני 12 שעות. כשרונו הארגוני והאנרגיה שהוא משקיע בעבודתו, הפכו אותו לנאמן על שר המש' פטים. אם כי לדעת הפקידים אין אלוף מתיחס אליהם כאל עובדים, אלא כאל מכונה אשר מנופיה מוקשים למדינה בלבד.

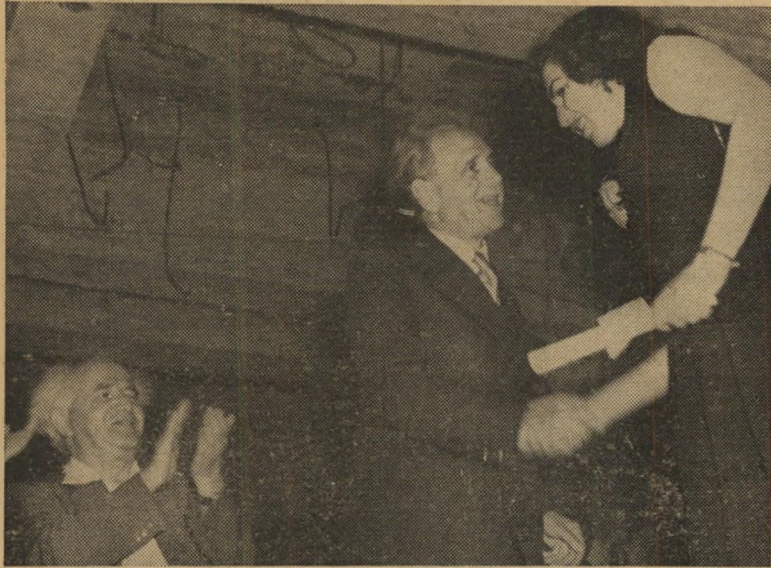
כאשר ביוני 1950 כונסו דרגות התשלום הממשלתיות לתוך ספר התיפקוד, ראו בו עובדי בתי-המשפט, כיתר מחלקות הממשלה, חווה כבוד בינם לבין מחלקת המנגנון. ציון אלוף, מנהל אגף בתי-המשפט, שבידו קביעת הדרגות, הפך את הקערה על פיה, בחש בקדחת הדרגות.

דרגת מזכיר שופט' שלום נבקעה לה' - ר', מזכיר שופט' מחוזי ל' - ז'. ועוד בסוף 1950 כאשר משרות רבות נתפנו על-ידי עובדי בתי-משפט (שסיימו את חוק לימודיהם ועברו לפרקטיקה משפטית פרטית), החל אלוף ב' הפעלת שיטה שהניחה את דעת משרד המש' פטים ותקציב האוצר: שליחת אנשים, אותם קיבץ בלשכות העבודה ובמשרדי ממשלה, למילוי המקומות המפונים, מבלי להעניק להם דרגות הולמות, כפי שנקבעו בספר התיפקוד.

עובדי בתי-המשפט ראו בכך הפרת חוזה: המתקבלים לתפקידים בעלי דרגות ז', זכו בדרגות ג' בלבד, ולזלו בתפקידם האחראי. ועד עובדי בית-המשפט נפגעו קשות. על פי חוזה מחלקת המנגנון על מנהל אגף בתי- המשפט לבוא במגע ישיר עם ועד העובדים, לקבוע בהסכמה משותפת מינויו של עובד חדש. טען יוסף ריקלין, 38, מזכיר שופט' השלום בתל-אביב, וחבר הנציגות הארצית של עובדי בתי-המשפט: בכך נסתם הגולל על האפשרות הליברלית ששמש בית-משפט,

של הפקולטה לרפואה בתהלוכה אקדמית ל' בנייני האומה הבלתי גמורים, התישבו בשתי קבוצות על מדרגות האולם מכוסות השטי' הים. 44 הבחורים 19' הבנות, רופאים רא' שונים מתוצרת הארץ, היו חוליה אחרונה בשרשרת שנפתחה בל'ג בעומר לפני שנתיים עם פתיחת הפקולטה בגן העיר, ממש מתחת עיניו של הלגיון הערבי.

האולם הגדול, הבלתי גמור גם הוא, של בנייני האומה, ערום מקישוטים שהולבש ב' זמן הקונגרס, המה מרוב אדם שבאו לחזות, אם ישבו למטה, לנאום, אם הושבו על הבמה.

בי. ג'י. מוחא-כף בעת מסירת תעודה לרופאה ע'י פרופ' משה שוובה למשרד ממשלת, בירוקרטיה אלוהית

אמר בי. ג'י, שמצא זו פעם ראשונה הזדמנות להציג את ידיעותיו הרחבות בהלני' זם ושליטתו בשפה היוונית (הדבר היחיד ש' הביא עמו בחזרו מחופשתו באנגליה לפני שנה היו ספרים יוונים): «עם הרוח נהיה באם נחזק את כוחותינו הגופניים. אין ערך לרוח הנפרדת מגוף בריא - אך כוח בלי רוח משולל יסוד ארצי». הוא הביא לדוגמה ולביסוס השקפתו את אטונה ומספר משפטים יוונים בשפה המקורית.

אחריו ועזע פרופסור בניצין דינבורג, שר החינוך, את הרב הראשי הרצוג חבוש הצ' לינדר, בהזכירו כמה פעמים את שם האלוהים בגלוי ראש. סיפר דינבורג אוהב האגדות, בהשתחו את השמיים למשרד ממשלתי מסו' דר: אלוהים הוא הרופא הראשי, ממונה על ענייני הרפואה בעולם המלאך כפיך רפאל. לכל רופא מצרפים מסעם הלשכה הראשית מלאך קטן. אך בכדי שכל הביורוקרטיה תהא גם יעילה, צריך הרופא גם קצת ללמוד.

עם קריאת שמוותיהם, שעורר את החשד שהתאמת, כי אין ביניהם אף יליד הארץ, נגשו ה'63 לבמה, קיבלו מהרקטור את תעוד' תם ולחיצת ידיים לבבית, עברו לידי בי. ג'י, שליחה כל אחד מהם במחיתא כפיים וחיון רחב. הם גם עמדו דום וענו אמן עת הוקראה בפניהם שבועתם עתיקת הנוסח, המטילה עליהם את כל אותם החובות שעל זלוול בהן נשמעו האשמות נגד חלק מהרופאים בישראל לפני זמן לא רב.

אחרי שירת התקוה, כשהכל נגמר, עיני אמהות הפסיקו להזיל דמעות אושר, ולא היה עוד את מילך במול טוב, היה ברור דבר אחד: היה זה אחד הטכסים שהעשיר את ה' ארץ בצורה ממשית, נתן לישוב סובל 63 רופאים צעירים שיצאו בחלקם לצבא ובחלקם למעברות, מקום שם מלוי שוועתם חנוץ מאד.

ענתונת

חייית הצרד החוקית

עונני ישראל דמו השבוע לגיבור סיפורי הילדים הבורה מלוע תנון ישר לתוך פי האריה, נמלט ונזפל לתוך מאורת נחשים. לצדה הימני של הענתונת הישראלית ר' בצת התהום הפעורה תמיד של חוסר נייר. לשמאלה נפתח האיום בסתימת מקורות ה' אינפורמציה בטענה של גילוי סודות ממשל' תיים (ראה לה'ן). מאחוריה עליות המחירים הגדולה, תוצאת מכה, שגרמה לירידה כללית בתפוצה. ואילו לפנייה התיצבה השבוע חייית טרף חדשה, מכוערת אך חוקית בהחלט. שמחה מוקדמות. כשהסתלקו האנגלים מן הארץ, השאירו מאחוריהם חוק עתונות

המשתלם בשיעורי ערב, יהיה אי-פעם שופט' שלום. פקדי העזר בעלי חק של שנים רבות נשארו במצב מתנון, חסר סיכוי של התקדפות.

אך כאשר ריקלין, המשמש בדרגה ז' (המק' סימום למזכיר שופט' ראשי), הודיע למנהל משרד המשפטים ויועצה המשפטי של הממ' שלה, ד"ר חיים כהן, על ההחלטה של שביית האזהרה שאושרה אף על-ידי מועצת פועלי תל-אביב המפא"ית, ענה ד"ר כהן: «אם כי עמדתו של אלוף לא היתה תמיד לקורת רוחם של העובדים, היא נבעה מתוך הכרתו

בתום לב, בצרכי המדינה בכלל». השיב ריק' ליק, אליו מופנות עיני עובדי בתי-המשפט: «עמדתו (של אלוף) היא שרות דוב למדינה. עובדים מקופחים פירושו ירידת פריזן ה' עבודה, חוסר-יעילות והתפטרות».

המשק

סילוקו של הקמעונאי

מדרכי שפייזמן רחב-הכתפים והפנים, נמוך-הקומה וטוב-החיוך, הוא תעשיין מנוסה הר' אה את הגולל. מלבד היותו יושב ראש ה-סקציה לנעליים בהתאחדות בעלי התעשייה הוא גם בעל בית-חרושת לנעליים. הוא הח' ליש לא לחכות להתגשמות מכה, לפיה ייהנו רט המפעלים שהוכיחו את יעילותם מתקצי' בות תומרי-גלם ואילו האחרים ייסגרו.

שפייזמן בחר בשופט מעולה יותר ליעילות בית-החרושת שלו - הוד מעלתו הצרכן. בקרן הרחובות אלנבי, שיינון ג'ורג' בתל-אביב, מול ככר מגידוד אדום, פתח חנות מפוארת, ריהטה ברהיטים שעלו 15 אלף לירות. אף כי מחיר החנות עצמה לא נודע יש הסבורים כי בעל הבית הוא גם שותף בה. את החנות קרא שפייזמן שי על שמו המפורסם המייצר נעלי גברות וילדים ועל שם שותפו יונה שימבורסקי, מייצר נעלי הגברים. ערכו ש' המיליון. לפני 20 שנה בלבד הסתפק מדרכי שפייזמן בבית-מלאכה קטן לייצור נעליים. היום הוא בעל בית' חרושת ממוכן המעסיק 40 עובדים. האספקה לצבא הבריטי והיצוא רחב-הממדים לשוייץ בשנתיים שלפני מלחמת העצמאות העלו אותו לדרגה הראשונה בין יצרני הנעליים.

שפייזמן גם ידע את ערכו של המיליון האמריקאי ושכלל את מפעלו במכונות חודרי שות יותר. אך שפייזמן הוא גם בעל דעה שאינה חדישה ביותר: מחירי הנעליים, אפי' לו לפי המחירון הממשלתי, הם גבוהים כל כך שהגיעה השעה לתחר בטיב הייצור. למ-רות שמחירי הגלמים בשוק העולמי ירדו בחודשים האחרונים בארבעים אחוז הוכפל מחיר הנעליים בארבעה החודשים האחרונים.

תפירונו של שפייזמן: סילוקו של הקיימ' עונאי המתוח על-ידי פתיחת חנות חרשתן שישווק ישר לקונה. מבטיח החרשתן שה' סוף לעצמו את מקצוע הסוחר. לא רק שאו' ריד את מחיר הנעליים המוגזם, אלא גם אטפר' את טיב הנעליים הנקרים אחרי חודש' חוד' שיים.

רפואה

הרופא צריך ללמוד

לבושים חגיגתי וצועדים בצעדים אמרי' חשיבות נכנסו 63 בוגרי המחזור הראשון

אל תדאג, החוק החדש משאיר את חופש הבחירה!

משפט ד"ר הורוביץ: מי הרוצח?

לתלמידות הכניסה אסורה

זמזום המאחרר הלבן הענקי התלוי מהתקן רה היה הרעש היחיד באולם בית-המשפט כ" חיפה, המלא קהל מאזינים, נשים וגברים, שהקשיבו במתיחות למהלך החקירות והעדות, יות, נאנקו תחת החמסין הרובץ כמוקעה כב" דה על כתפיהם, גופם ופניהם המיועזים.

היתה זאת אחת משיבות אחרי-הצהרים שהחלה כרגיל בשעה שתיים, נסתיימה בשמך נה לפנות ערב. על פסל הנאשמים ישב ד"ר משה הורוביץ, לבוש מעיל אפור, חולצה לב" נה ועניבה כהה, הנאשם ברצח חברת קבוצת חניתא, אחרי שביצע לה הפלה כלאכותית. מאו משפט הימאים, מוריד אק ות"א"ב, לא משך משפט חיפאי קהל כה רב לאולם בית-המשפט. לתלמידות בנות 16 ומטה נאס" רה הכניסה לאולם הישיבות.

כשחלק מאברי המנוחה ננונים כמוציגים בתוך קופסה ירוקה על גבי השולחן לפני שלושת השופטים, ותרשים של אברי אגן הא" שה תלוי על הקיר מול מושבם, קם היועץ המשפטי בעל הקרחת, הפה הקמוץ והפנים הצרים, חיים כהן, דרש להרשיע את הנאשם ברצח, כשידיו מתעשעות בשרשרת מפתחות וקולו החד חותך את האויר.

משך ימים ארוכים נערכה המלחמה המש" פטית על חייו וחרותו של אדם, כשנקורת ה" תורסה היא נסיונו של התובע להוכיח שה" נאשם גרם למות חברת הקיבוץ כדי לחפות על פשע קודם, בעוד שהסניגור, עו"ד יעקב דורון, ניסה לערער הנחה זו. היועץ: לפי החוק המליצי מקרה זה (של גרימת מוות כדי לחפות על פשע קודם) הוא המקרה היחיד בו אין לתובע צורך להוכיח כוונה מוקדמת של הרוצח.

שני זוגות עיניים עקבו אחרי כל תנועה של הקטיגור והסניגור. היו אלה עיניו של הנאשם, שעולמו חרב עליו ושאיש לא יכל היה לדעת אם הרגיש את עצמו אשם או שהיה מפגר בהרכה בחינות, ועוד בעיקר למנוע ביעד תענוגי הנייביט לפתוח את פיהם יתר על המידה, בלי רשות מטעם הרב-סמל הבריטי הקרוב. הוא קבע, בין השאר, ש" אפשר לסגור עתון כעונש על פרסום דברי הסתה (נגד האנגלים).

כשקמה מדינת ישראל, נשמו העתונאים לרחותה, זרקו לסל המערכת את הסכסכים השונים שבאו, עד כה, להערים על הצנועה היתה ברור כי במדינה הדמוקרטית החנוורה יקום, ברבות הימים, חוק עתונות חדש ש" יהיה כולו לובן וטוהר.

ברם, כשפורסמה השבוע הצעת-החוק, נוכ" חו העתונאים לדעת ששמחתם היתה מוקדמת במקצת. ההצעה באה, אמנם, לשים קץ לחוק הבריטי, אולם היא שמה במקומו חוק דורסני פי אלף.

הפכנה האמתית. עוקץ החוק: כל עתון, אשר יהוייב בוין במשפט של עלילה או הוצאת דיבה, ייסגר אוטומטית — גם בלי צו של שופט — לשלושה חדשים. סגירה זו לא תהיה תלויה ברצונו של איש. החוק חל על כל המקרים, בכל הנסיבות.

איש אינו בא להגן על שימוש לרעה ב" דפי העתונות להשמצת-שוא של אנשים או מוסדות חפים מפשע. אולם עתון, המפרסם אלפי עובדות, אינו יכול להמנע, באחוז מס" סויים של מקרים, מטעויות. אחר על כן, מס" פיקה השמטת אות אחת (למשל בכותרת: "ד"ר יוסף דורש מונוגות") כדי שהעתון ית" חייב בעלילה. במקרים אלה נוהג בית-המשפט לתת קנס סמלי של כמה פרוטות. אולם, אם יתקבל החוק החדש, תתחסף על הקנס הסמלי סגירה אוטומטית. סגירה כזו פירושה, כמעט בכל מקרה, פשיטת רגל של העתון, סיוור המערכת שהיא גוף חי ומלוכד, בתזמורת פילהרמונית.

הסכנה האמתית חבויה במקום אחר. אם יתקבל החוק, לא ירצה עוד עתון להסתכן במשפט של עלילה, אפילו כשהוא משוכנע שבדקתו. ייפתח פתח לשורה אינסופית של כעייס-חיטה מצד אנשים שמשפט זה או אחר בעתון לא ימצא חן בעיניהם. העתון יעבוד במתח של חחד מתמיד, לא יוכל עוד להעין להוקיע תופעות של שחיתות, גני" בות ציבוריות ושערוריות ממשלתיות. העתון נאי השותק יהיה העתונאי החכם.

למחרת פרסום ההצעה כבר היה ברור כי ההצעה היפול קרבן להפלה מלאכותית. גם העתונים הממשלתיים — הציתניים ביותר — ביניהם ג'ורנל פוסט — הרימו קול זעקה. אולם עצם העובדה כי הצעת-חוק כזאת יכר

לא, ועיני אשתו, שישבה באולם, אחרי גמר הישיבה כשקהל הסקרנים התפור, נשאר הני" אשם בחברת השוטרים, ואשתו הגישה לו כריכים עטופים בנייר קלף, תמוז ומלפפון אשר סמן בכיס מכנסיו. כשניסה צלם לצלמו,

החוקיות הקטנות הודקרה שאלה חוקית מכרעת — האט החוק האוסר הפלות מלא" כותיות מתאים למציאות החברתית של יש" ראל או לאו? כתב מיוחד של העולם הזה, שהתיעץ עם שורה של מומחים, כותב:

ד"ר הורוביץ ואשתו לפני בית-המשפט בחיפה בחוסר חוק. הפלה מלאכותית

התנפלה עליו האשה, איימה להשמיד את המצלמה.

החוק הוא הרוצח!

משפטו של ד"ר הורוביץ הכה גלים בין אנשי החוק והרפואה יותר מכל משפט אחר בשנים האחרונות. הסיבה: מעבר לנקודות

החוק, שהשתמר מימי המנדט, נובע מן ההכרה הדתית הבריטית, והוא מקביל לחוק הקיים כמעט בכל רחבי העולם. הוא מבוסס על ההנחה שהעובר הוא אדם חי, אשר השמ" דתו היא רצח. אולם ככל שהחברה המודר" נית התקדמה, כן העבירה רביזיה אילמת על הנחה זו. אף כי החוק, המרשה הפלה רק

לה היתה בכלל להתפרסם במדינת ישראל בשנת 1952 זרעה בלב העתונים חששות קוד" רים לגבי מצב חופש הדיבור בישראל של שנת 1962.

העתונאי שהיה אופה

לפני תשעה חדשים פרסם כתב על המשמר, ירמיהו שמואלי, חליפת מכתבים בין שר ה" תחבורה (דא) למנהל הרכבות שדנה בחילור" קי דעות אישיים. החודש חקרה המשטרה את שמואלי ושני

קפיצה לרכבת. לפני 11 שנים התקר" בה לחוף הארץ באחד הלילות המעורפלים ספינה שכונתה לשם היכר דרון" כשהיא נושאת על גב סיפונה מעפילים אשר הטלטלו משך ארבעה חדשים מרגע צאתם את נמל קונסטנצה הרומנית. בין המעפילים היה בחור צעיר בן 18, בעל עיניים חומות חודרות ושע" רות בהירות, ירמיהו שמואלי, שנשלח עם שאר המעפילים, לכשתפסו, למחנה עתלית, בו בילה את השנה וחצי הראשונה לשהותו בארץ.

יורדי הודו בשביתת הרעב עז מדרכת בניין המוכנות בת"א בחוסר ברירה, עשיית צרכים

כשיצא לאחר תקופה זו הצטרף כחניך השומר הצעיר לגרעין בקבוצים אילון ומעב" רות. עם סיום תקופת ההכשרה נתקבל הגר" עין לקבוץ עברון השוכן ליד נהריה. משך שנים עבד שמואלי בענפי המשק השונים והתמחה בהם. עד אשר בשנת 1944 איתרע לו הגורל לעסוק במקצוע אחר, רחוק מכל ענף משקי בקבוץ, מקצוע העתונאות. באותם הימים עברה בתוך מרכזו של ה" קבוץ רכבת משא בקו חיפה-ביירות אשר הובילה בתוך קרונותיה מטען חי: מעפילים

עתונאים חיפאיים אחרים למקור שעור להם בהשגת המכתבים (העולם הזה 759). עמדה להביאם לדין, חזרה בעצמה ברגע האחרון. יום לפני כן הודיעו שמואלי בן 29 וחבריו כי לא יגלו את מקורותיהם, דבר שהיה ער" מד בניגוד למצפונם העתונאי. לשמואלי הי" תה הודעה נוספת: תוך שלושה חדשים יפ" רוש ממקצועו, ישוב לקיבוץ, עברון, אותו הורשה לצאת לשלוש שנות עבודה עתוני" אית אותן ניצל, כפי שמוכיחות קורותיו היטב.

מטעמים רפואיים (כשההריון או הלידה עלו" לים לסכן את חי האם), לא השתנה, עקב התנגדות הכנסיות ואי-העזתם של הרופאים לדבר בגלוי על נושא זה, קיימת הסכמה אי" למת בחברה התרבותית ברוב הארצות שהי" פלה מותרת ומוצדקת גם כשהלידה נראית כבלתי מוצדקת מטעמים חברתיים וכלכליים. בארצות רבות הצליחה המשטרה להטיל את חתמה על הרופאים, גרמה בכך שאלה אינם מכבדים הפלות בלתי-חוקיות. התוצאה הי" חנייה היתה שהנשים ההרות פנו למילדות וא" נשים מפקפקים אחרים, מבצעות הפלות במחירים מופרזים ובתנאים המסכנים את הב" ריאות והחיים. בישראל עצמה המשטרה למ" עשה את העין, ולפי אומדנה והירה מבוצע עים כל שנה לפחות אלפיים הפלות (העולם הזה 659). הפלות אלה מבוצעות כמעט ב" מרהסיה, לרוב בבתיהם של רופאים פרטיים, במחיר של כ-20 ל"י להפלה. הרופאים, שהיו תמימי דעים שהדבר מוצדק ומוסרי, היו נוהגים לחפות איש על רעהו וכפי שמתברר מתוך עדויות משפט הורוביץ לא היו גם בתי-החולים מודיעים על מקרים של הפרות חוק שהובאו לתשומת לבם.

אם כי המשטרה לא עשתה עד כה דבר כדי להפר הסכמה אילמת זו של הרופאים, הרי עצם מעמדו הבלתי חוקי של הניתוח מטיל על הרופא מגבלות העלולות לסכן את ברר" אות האם, הן מפני שאין בביתו של הרופא האפשרויות של חדר ניתוח בבית-חולים, והן מפני שבמקרה של משגה עלולה להת" עורר נטייה מצד הרופא להחשיב את בטחונו האישי ועתידו הרפואי יותר מאשר את בטחון החולה.

בית-המשפט יצטרך להחליט אם ד"ר הור" רוביץ נהג בצורה זו, או שבאמת לא הרגיש במשגהו בשעת הניתוח. אולם דעתם הפרטית של רופאים רבים, הסבורים שיש לבטל בכ" לל את החוק, מתבטאת בדבריו של רופא שאמר: "אינני יודע אם הורוביץ אשם או לא. אבל אני יודע שהחוק הוא הרוצח!"

מרומניה למחנה ההסגר בעתלית. פעילי השומר הצעיר היו מעוניינים בפר" טים מדויקים על הנעשה בתנועה בחוף" לארץ ועל המעפילים הנשלחים אציה. הדרך היחידה להתקשר אתם היתה להגיע אליהם לפני שהם יגיעו למחנה ההסגר. בדרך זו היתה רק ברירה אחת ויחידה: לקפוץ לאחד מקרונות הרכבת ולהתערב בין המעפילים בזמן שתעבור בתוך הקבוץ.

פעולה זו, אשר היתה בה יותר סיכון אי" שי מאשר אופי עתונאי, הוטלה על שמואלי שקיבלה ללא כל נסיון קודם. באחד הלילות נתלה ירמיהו על הרכבת והגיע עם המעפילים למחנה ההסגר וכאחד מהם. אחר שקיבל את הפרטים הדרושים, ניגש לשער, הציג את תעודת הזהות המנדטורית ויצא.

ירייה בבצק. חוק מאשר לשולחניו מסר שמואלי את הפרטים המעניינים גם לעתון המשמר (כיום על המשמר). סיים בכך בהצל" חה פעולה עתונאית ראשונה. כעבור התקר" פה הבערת במשק, שלח אותו הקבוץ שסבל מחוסר ידיים עובדות לעבודה חלקית ב" על המשמר. היה ברור אן, שתפקידו זה לא יפסור אותו מעבודתו בקבוץ כאופה. בעבודותיו המעשיות הראשונות בעתון, אותן עשה במשמר הירדן, מקום שם נערכו שיחות שביתת הנשק עם הסורים, נאלץ היה, שאחר שחזר בשעות המאוחרות של הערב, מחוסר תחבורה מסודרת, להעביר את הידי" עות בשיחה טלפונית, כשהוא אחוז את ה" שפופרת בידיים דביקות מבצק, ופולט את רשמיו בעליפה מבלי להכינם קודם לכן ב" כתב על הנייר.

באוגוסט 1949 איפשר לו הקבוץ לצאת ל" עבודה מלאה בעתונו למשך שלוש שנים. שמואלי רכש לו מעמד של אחד מטובי ה" עתונאים בארץ (פרשת אדירי) וכעתונאי ב" דם. השיג לעתונו ידיעות חשובות ולפעמים יחידות מבין כל העתונים. (בפתיחת בתי" הזקוק בחיפה, למשל, במעמד הנציגים ה" אנגלים, היה הוא העתונאי היחיד במקום).

ירידה

צום וסירחון חריף

הרעב בהודו בא באופן טבעי בהחלט. זוהי מגפה מסורתית המהלה עשרות אלפי אנשים מדי שנה, פותרת את בעיית הצפיפות בארץ חסרת מזון. אך זה מאתיים שנה מאז הומצא, בעזרת הרעב, נשק קטלני ומסוכן — שבי" תת הרעב, כתב הברהמינים היתה הראשונה (סוף בעמוד 10)

המונית והישיבה

גרטרוד גולדברג, 82, הגיעה לשיבה טובה עוד בגרמניה, וכאשר דרכה על אדמת ישראל, גילתה שאין דבר שי ימנע ממנה חיים יפים עד סוף הימים. בני משפחתה דאגו להבטיח לה מקום בבית הוריים (מושב זקנים מפואר) בלב הכרמל, ממנו היא יוצאת לפעמים לביקור אצל רופאה. אז נתקלת גרטרוד בחוסר הנימוסין של העומדים בתור, ביחסו העויין של נהג האוטובוס.

כאשר פנה אליה מפקח ראשון אברהם שביינק וביקש ממנה לסייע למשטרת התנועה בחיפוש אחר נהג מונית אדיב, לא חשבה זמן רב, היא פישפשה בארונה, הוציאה ממנו מדוזה קטנה ומקל דרכים מעוקם, כופי פה את גוה ויצאה אל הרחוב.

הראשון שבא לקראתה היה נהג המונית אליהו גרינבאום, 27, חיפאי, שכיר של חברת המוניות טקסי כרמל. אנשי התנועה ציפו במתיחות בחדר המדרגות של בית רופאה של גרטרוד גולדברג. מה יעשה בישיבה, כשתעצר המונית? אליהו פתח לפניו את הדלת, בשמאלו הדיק את המונית ובימינו לפת את זרועה של הזקנה (משמאל). ליוה אנה בזהירות במדרגות. עוזר מפקח מחוזי שלסקי וחוליית המארב קיזמו את פניו בברכה.

וראי העולם הזה זועזעו לפני חודשים אחדים מן יהודים הגדול והאכזרי של תאונות הדרכים (העולם הזה 733). נהגים והולכי רגל רבים נענו לקריאת משטרת התנועה, החלו מוקדקים בשמירה על עקרונות התנועה. הם גילו סוד פשוט: במעט רצון טוב אפשר לכרות את ראש מפלצת התאונות.

מאז גילתה משטרת התנועה גולגולת שניה למפלצת. חוזר האדיבות וגסות היחסים בין אורח למשנהו השתלטו על הכביש הישראלי הצר והצפוף, גרמו לתוהו ובוהו מוחלט. ככל ישראל אחרי לא הצטיינו גם נהגים בנימוסי חברה, זילזלו בחיי אדם, בעקרונות מקצועם על הכביש המופקר לחסדם. נהגי אוטובוסים ראו בנוסעים אויבים טרדניים; נהגי מוניות לא דאגו לנחיות נוסעים ישישים וחולים; בעלי מכוניות משא ליגלגו לאזהרות העזרה של חבריהם למקצוע, בהם נתקלו בדרכם, עברו על פניהם מבלי להניע עפעף; ילדות קטנות שחצו כבישים בדרך לבית הספר, הופקרו לשרירות לבם של נהגים פזיזים. ואפילו הנהג הפצוע המוטל בצד הכביש, מפרפר ונאנק זכה במבטים קרירים אותם שלחו העוברים על פניו בדהירה.

..היתה גם הנהג כמותם אילו הסתובב הגלגל? אולי, אך, האם תכונות בלתי אנושיות אלה ששופות לכל הנהגים? האם חסרות תקנה הן? אלה הן השאלות שהציגה לעצמה משטרת התנועה, שהחלה החודש במבצע ארצי של נימוסי דרכים, בו יפוזרו כלות שוטרי תנועה על פני כבישי המדינה, יסתננו לאוטובוסים, יעקבו אחר נהגים ויבחרו את אבירי הדרכים. 10 נהגים מכל אחד מארבעה מחוזות המדינה, ישלחו למטה הארצי של המשטרה, כשגרירי הנימוסין של מחוזם, יוכן בתעודות כבוד וסיכות התנועה שיועזו על דש מעילם. חיפה אשר הקדימה להדליק את לפיד הנימוסין בכל שטחי חיייה, לא הסתפקה בחלקן של תל אביב וירושלים במבצע.

גילתה יוזמה מעבר לגבול החובה: עוזר מפקח מחוזי משה שלסקי, ראש ענף התנועה במחוז חיפה ואברהם שביינק, קצין הפקוד בדרכים, גייסו את כל צבאם הממונע. את 400 האוטובוסים החברים באגודת הנהגות בדרכים, בחיפוש אחר 30 נהגים חיפאים, שיתבלטו באדיבותם. 30 הנבחרים יעברו בדיקה קפדנית בה תתחקה משטרת התנועה על עברם מאז קום המדינה, לעשרה שעברם ימצא ללא דופי, חסרי עבירות תנועה, יוענקו מלבד כבוד, גם פרסים שימומנו עלידי אגודת הנהגות, כגון שרות חופשי במוסך וצמיגים. הימצאו 10 נהגים במדינה כולה הראויים לכך? משטרת

התנועה של העיר חיפה הגאה בעירה לא פחות מאשר כל אורח חיפאי אחר, אינה מוכנה לערוב ליתר חלקי המדינה. הקדימה השבוע להציב את חמש חוליות מבחן האדיבות שלה ברחובות הראשיים של העיר ובכביש הראשי חיפה תל אביב, דעת החיפאים: אביר הדרכים חייב להיות חיפאי.

אבירים עליך, כביש!

פרשת החי המת

סמל פיקוח הדרכים מיכאל עבאדי, 26, הוא ארטיסט מושלם. כאשר שאל עוזר מפקח מחוזי

שלסקי, מי יתאים לשחק את הגורם המועזע והאכזרי ביותר: נהג פצוע מוטל על כביש חלק, הולכי כל החשובות אל עבאדי.

כמאתים מטר לפני הכניסה לעתלית, הפך עבאדי את האופנוע שלו על הראש, קרע בחוסר רחמנות את מעיל הקרב הכחול שלו, ליכלך את פניו בעפר וכדי להשלים את התמונה, פרע את רעמת שערותיו וסרט את פניו בחודי קוצים. אחר השליך את חצי גופו העליון אל התעלה, טמן את פניו בחול וברגליו שכפותיהן הגיעו אל שולי הכביש, פירפר פירפורי גסיסה מהירים. כמאה מטר מהפצוע הגונח, לרגלי ה, תפסו שוטרי התנועה מחסה. **איך די זמן!** מכונית פרטית, גדולה, אדומה והדורה שמהירות דהירתה הוכיחה את קוצר רוחו של נהגה, חלפה על פני הפצוע. בתוכה היה גבר בגיל העמידה, לבוש חגיגות. הוא הפנה את ראשו לשולי הכביש. משה עבאדי התחל, השימע צעקת גסיסה, פירפר ברגליו. הנהג יישר את מבטו לעומק הדרך. הוא אף לא הסתקרן כלל לברר לעצמו אם הפצוע חי או מת. במקום זה דרך בחזקה על דושת הדלק. כשנעצר לא ידע שוטר התנועה אם לגנות אותו על הפקרת פצוע או לכבד אותו ברפורט על מהירות מופרזת: שאל השוטר, מבלי לגלות את זהותו:

"ראית פצוע, למה לא עצרת?"
 "אני ממהר לישיבה!"
 "כיקוח נפש דוחה ישיבות!"
 "לא אצלי!"
 "מה שמך?"
 "איך לי זמן. שלום!"

בינתים נעצר סטיישון וזוגן כחול ומבריק, עליו בלט מספר צהוב: נדינת גירורוק, ארצות-הברית. זקן וצעיר ירדו ממנו. הבעת דאגה אמיתית נסתמנה בפניהם כשהתכופפו אל הפצוע שנאנק ונגח. פתאום קרה דבר מצחיק: צלם העולם הזה התרומם מאחורי הסלע, הדק על כפתור המצלמה. "לכל הרוחות, מה מתרחש כאן", שאג האמריקאי הצעיר. "משהו מסריח", אמר הזקן. משה עבאדי התבלבל, התרומם, התבונן בשני האמריקאים במבט טפשי. "שוודי דרכים", הסכימו בניניהם האמריקאים. "מהר למכונית!" עבאדי נעזר על ידי תפאורת קוצים כשהור לתפקידו: כאשר השליך את עצמו בשנית, נתקע קוץ עמוק לתוך פיו. הוא החל לירוק דם. האמריקאים ברחו על נפשם. **אני מתבייש, בחיי!** דקה קלה לאחר מכן, עברה ליד הפצוע מכונית משא רעועה ומיושנת. עבאדי השתמש בדקה להזדהות מלאה עם תפקידו הטראגי. הנהג לא יכול היה שלא להבחין בו. הוא שמע

את צעקותיו, האיש את מהלכו, אך הבחין שהפצוע המוטל בפניו אל התעלה אינו רואה אותו. הנהג הביט כה וכה. איש לא ראה אותו בקלקלתו. הוא הזרים בנוזין אל המנוע ומיהר להגיע אל שוטר התנועה. שוטר התנועה, חיפאי מושבע, שהיה בטוח שחסר-לב כנהג זה אינו אלא תל אביבי רגיל, אוכזב קשות כאשר גילה הנהג את זהותו: שמואל לקריץ, 40, חיפאי (תמונה ראשונה למעלה). "למה לא עצרת?" לקריץ שיווה לפניו מראה מטופש, גימגם: "לא הייתי בטוח שהוא במאה אחוז פצוע".

הערת השוטר: "האם היית נעצר אילו היתה רגלו השמאלית על הכביש וראשו על ההר?"
 "כן!"
 "מה כן?"

"אני מתבייש, בחיי."
 זה מסוכן מאוד. אוטובוס של אנד נעצר לבסור ראשון, אחריו זינקו רוב הנוסעים. נרגשים (תמונה נ הפצוע הרגיש בתכונה, השמיע גניחות קצרות. שתי זי פרקי ידיהן בעצבנות. חייל צה"ל הכריז: "אני חוב אל הפצוע, נגצ בו בקצה אצבעו כשהלה השמיע צעק אמר החובש לעומת האנשים שהאיצו בו. לעשות ממ להעלות אותו. אני מפחד. עמוד השדרה ודאי שביר. זה אמבולנס של מגן דוד אדום שעבר במקרה, כמעט ש העסק, גרם להתמרמרות כללית. כשנשלח לדרכו על ידי צעק שוטר שהיה בין הנוסעים: "רשמתי את המו אדפוק אותו!"

הטנדר בצד' הדרך

הטנדר המצוחצח שחנה בצדו הימני של כביש חיפה—

ת"א, לא עורר חשי. איש מהנהגים שחלפו על פניו לא ניחש שמאחוריו מסתתרת מזימה אפלה של משטרת התנועה, שנוציגיה הסתתרו מאחורי שיה קוצים סבוך הפח שנטמן על-ידי משטרת התנועה היה מושלם. הוא היה כה מושלם עד אשר לאחר מחצית השעה, בה חלפו על פני הנהג המיואש שנוסף בידיו לעזרה, עשרות מכוניות, מבלי שאף לא אחד טרח לברר לעצמו אם איז הנהג האומלל יכול להעזר על ידו, התערב סמל התנועה, שוינק מן המארב. הקרבו הראשון היתה מכונית סופר וויס כבדה וחדישה של חברת המניע, נהגה יעקב הוכמן (למטה משמאל) יליד הארץ בן 25, לא נכלם כלל כאשר נשאל למה לא עצר. תשובתי האדישה: "בין כה וכה לא הייתי יכול לעזור לו."

נהג אחר, יוסף כץ, 44, גבר רחב ושנוף פנים, חלף ביצף על פני הטנדר. בהעצר מכוניתו, הטרנספורט, ניסה להצדיק את עצמו: אני אף פעם לא עוצר, אין לי אפילו ג'ק (מנוף הרמה להחלפת צמיגים), יש לי שתי בנות קטנות וג'ק עולה היום 70 לירות." אך מש' טרת התנועה הערימה עליו. הרימה את מושבו ומתחתיו נתגלה ג'ק חדש ומבריק.

לבסוף הבין משה עבאדי שלעניין לא יהיה סוף, הנמיך את גני חותיו, הירשה להעלותו לאוטובוס (תמונה שלישיית). כשצעיר שסיפר שהוא נוסע לחיפה לקנות אופנוע, חטף סטירת לחי מצלצלת מאמו הנרגשת, דיבר רוב הנוסעים בשבחי של הנהג שהבחין ראשון בפצוץ, עצר מיד. הנהג לא שמע דבר. לא עצר כל הדרך. אף לא ליד בת-גלים, שם משכה בחורה צעירה בחוט הפעמון. בבית-החולים הממשלתי וכה אריה בילסקי, 29, חבר אנד ואב לילדה, לשעבר סמל מחלקת החקירות במשטרת חיפה. בתשבחות אינסופיות מפי מחלקת התנועה ואגודת הנהגות. הוא הוכרז כמועמד רציני לתוצאות המבחן הסופיות. כאשר נתגלה משה עבאדי בפתח בית-החולים כשהוא מחייך בשביעות רצון מול הנוסעים שהציצו דרך חלונות האוטובוס, חרדים לשלומי, ניצל בקושי ממשפט ליניץ.

הנהג קפץ למעלה. פרכו את התכופף גיומה. "אסור זוכן מאד." קל את כל טר תנועה. שלו אני

היומן של המנוח הרון ברנאדות לירושלים

הספר הזה הוא דין וחשבון יום-יומי מפעולותיו של המתווח משעה שנטל עליו שליחות זו ועד לערב יום מותו הטרגי, כמו כן ניתן בספר תיאור מפורט מפרשת הרצח, מסופר עליידי עד ראיה, הגנרל לונדסטרום, שישב על ידו במכונית בשעת ההתקפה:

מחיר הספר — 2100 פרוטות. מספר הטפסים מצומצם. להשיג בהוצאה ואצל כל מוכרי הספרים בארץ. הסוכן בתל-אביב: אבינועם, אלגבי 32.

אנליט

בבית הספר לשפות "קדימה", רח' בן יהודה 74, תל-אביב. משעה 9 עד 12 בצהריים, 4 עד 8 בערב מתקיימת הרשמה נוספת לקורסים למתקדמים, משתלמים ותלמידי כתות ז', ח' של בתי ספר עממיים. קבוצות קטנות * שיטה מיוחדת מורים מדופלמים מאנגליה.

למה לך לחשוש? השתמשי ב-שוש! „שוש” אונה זיעה. „שוש” דוחה ריחה.

להשיג בבתי מרקחת ופרפומריות

פסנתרים

קניה — מכירה — תקונים כוונים

א. וסטרמן, ת"א, רחוב רש"י 9

דירתך היא קרירה מרפפתך היא שימושית

עם סוכך מתוצרת "הסוכך" HASSOCHECH

רחוב הרצל 89, תל-אביב טל. 5473

קורא:

(א) בשגרך מכתב, נא רשום עליו את כתובתך, אחרת לא תוכל להענות.

(ב) יהא כתב ידך ברור למען תמנענה אי הבנות

(ג) אם מגני הנך — נא ציין את מספרך, וחשכת עמל, טרח וזמן יקר.

מנינו מתבקשים לשלוח אלינו את תשלומיהם בהקדם האפשרי לפי הפרוט הבא:

לתקופה ינואר-מרץ 1952	2.300 ל"י
" אפריל-יוני 1952	2.600 "

רבים הקוראים הפונים אלינו בענין כריכת גליונות עתוננו. (א) אשר מסרו את גליונותיהם לחנויות "פלס" מתבקשים לפנות אליהם ולקבל את הכריכות. (ב) אשר אחרו את המועד, יוחזרו להם גליונותיהם בלתי מכורכים. (ג) בקרוב תופיע בגליונו הודעה בענין כריכה חדשה. נעשים הסידורים למשלוח הכרכים מיד עם קבלת הגליונות.

בברכה
הנהלה

צינוקורפיה

רינדזונסקי

רחוב הקישון 6, תל-אביב

גלופות קו גלופות רשת

ההפצה בתל-אביב והסביבה בידי א. קונפורטס "מרכז ההפצה של העולם הזה" בע"מ רח' לילינבלום 9, תל-אביב

(סוף מעמוד 7)

שהעריכה כראוי את חחה הירייה של נשק הרעב, שקלעו פגע פגיעה ישירה לתוך לבו של לוחם כפנים שבושש להחזיר את חובו. משפחה ברהמינית היתה מקיימת שביתת רעב על סף בית הלוהה, לא היתה משה ממנו עד אשר היה הלוהה נכוע, פורע את חובו. כי גרימת מות ישירה או עקיפה לבן כת הברהמינים נחשבה לחטא לא יכופר.

מאוחר יותר נוצלה השיטה עליידי הקוני גרס ההודי שהיה מתרומם פעמיים בשבוע כגוף אחד, מכריו על שביתות רעב נגד סניק ציות בריטיות. בכל המקרים היו הבריטים נכנעים לפני האיום שערור מתיחות לאומי גית. אולם משיצאו הבריטים מהודו לא לקחו אתם את שביתת הרעב. גופים הודים מאור-גנים החלו לכוונה נגד ממשלתם העצמאית, להשיג בה שאפות פוליטיות. הממשלה רבת הנסיון לא נכנעה בפני השיטות בהם זכתה היא עצמה בהשיגים רבים, התעלמה מהן והחלישה את עצמת הפגיעה של נשק הרעב.

רק גוזז וסיגריות. כאשר נערך בש-בוע שעבר המשך למחזה המקורי של תנו"ע הירייה ההודית נקטה מחלקת העלייה התל-אביבית של הסוכנות בשיטת ההתעל-מות של ממשלת הודו. ארבע משפחות עולי הודו השתרעו בחדר הכניסה וסביב הבית בו נתון משרד הסוכנות פתחו בצום מחאה שהתיר שתיית גזוז ועי שון סיגריות בלבד. תביעתם: החזרה מי-דית לארץ מוצאם (הודו) נתקלה בקיר אטום. סיפרו פקדי הסוכנות: 12 הצמים לרגלי המדרגות אינם אלא עיראקים שנודו מבגדאד לבומביי, עם הנדידה הגדולה של תחילת שנות השלושים. ושום סניף בהחלטות ה-סונגרים הציוני לא מעלה כלל אפשרות הטי-סת-ירידה של עולים שאינם הודיים על חשי-בון משלמי המסים והנדבות.

תודת האומה שטר בלי פרעון

מיואשים ומרים שמעו חיילים משוחררים ונכי ירושלים את אשר נאמר להם: "אנו נמצאים במצב של מישוה שחתם על שטר ופשוט אינו יכול לפרעו." התחמו על השטר: משרד הבטחון. השטר: הבטחת שיכון ל-374 חיילי ירושלים כולל חיילים משוחררים בעלי נכדים ממלחמת העולם הראשונה ופלי-מחאים קטועי רגל.

20מ אלף החיילים הירושלמיים לא נכנסו עדיין אחד לשיכון משוחררים, כששיכון שלב א' שנגמר ביתר ערי הארץ, עומד בלתי גמור בבירה ומשתכני שלב ב' מתדפקים על זל-תות משרדים. מלחמתם, שהתנהלה קודם על שלוש חזיתות (רשות הפיתוח, קק"ל, משרד הבטחון) צומצמה אחר הפגנתם האחרונה (העולם הזה 735) למלחמה דר-חזיתית, כש-רשות הפיתוח מסרה סוף סוף את הקרקעות הדרושים לקק"ל, יצאה בזאת מהמערכה. כך אבדה גם טענה למשרד הבטחון, שיכול היה עד אז להיות הטוב, להתבונן במלחמה בין רשות הפיתוח והקק"ל ולהזיל דמעה על שאין קרקע להתחיל בבנייה. עם שחרור קר-קע ל-45 יחידות דויר — החלק התמישי מה-דרוש — עליידי הקק"ל בבקעה, נאלץ משרד הבטחון לגלות את קלפיו, להודות כי לא יוכל עוד בהבטחתו שהיתה כלולה במכתבו

של זאב שינו, מנהל משרד הבטחון אל ה-קק"ל: "תנו קרקע, אנו מבטיחים 250 יחיי-דויר". **בראשון יש הפגנה.** המוחרך בטענה כי אי אפשר למצוא ל-374 מכובשי שטח הבירה 20 דונם, לא חדר את קירותיו העבים של הקק"ל, שטוענת כי שטח ליפתה, שהחיי-לים המשוחררים הצביעו עליו כעל מתאים נמצא עדיין בתכנון גזול זמן.

השבוע, אחר שעברה התחלת החודש בה הבטיח משרד הבטחון תשובה סופית על מר-עד התחלת הבנייה, ונתן במקום זה משל של שטר ללא כיסוי, התעורר איגוד החיילים ה-משוחררים ונכי מלחמת העצמאות לפעולה מחודשת.

קודם יצאו נגד האשמות שונות שהטחו בפניהם. משום מה מסתכלים על איגודם כעל איגוד בעלי מוניות. תשובתם: בין 374 מש-תכני שלב ב' ארבעה בעלי מוניות. אחר ענו לא. ברכיה, איש הקק"ל, שטען, כי רובם גרים בדירות נטושות: 64 חברים גרים ב-דירות נטושות, אך בתנאים אל-אנושיים. "אנו נוציא כמו ידנו כל אחד מרשימת המשתכנים שתיאור זה לא מתאים למצבו".

האיגוד תמה על משה ברעם, מוכיר מועצת פועלי ירושלים שהודיע אחר הפגנתם האחר-ונה בחודש נובמבר כי יעמוד אחריהם איתן, הבטיח דרך אגב, כי "בשני במאי תצאו לב-נות — בראשון יש הפגנה".

באספת חברים קמו חברי הוועד אחד אחרי השני, הודיעו על כשלונוניהם מול קיר אטום של ביורוקרטיה, אך נשבעו כי קום יקום השיכון — ויהיו האמצעים להשגתו הקיצור-ניים ביותר. אמר אריה גלעדי, חבר ועד האי-גוד: "לא איכפת לנו להאסר או לשבות שבי-תת רעב, צדקת דרישתנו ברורה לנו יותר מדי בהתבוננו בשיכוננו מתורות פריטיים וקר-

זינט ברמן, זוכה אצבע אלוהים

לקטיביים המוקמים יום יום בארץ. נשכ ונשכ עד שנשיג את שלנו!" קרא קול מתוך האולם הגדוש קריאות ביניים הרת-משמעות: "או שניסע להודו!"

דרכי חיים לא בדיחה זולה

בשעה ארבע אחר הצהריים התכנסו כמה עשרות סקרנים במקום, כמעט אבדו באולם הגדול. הם באו לחנות בהגדלת חמש טיסות חינם לפאריס, שהוגרלו בין בעלי מניות בניני האומה בע"מ שתאפשר להם שהייה של שבוע ימים בבירת צרפת בזמן הפאסטי-בל האמנותי.

אופטימיסטים בטוחים בעצמם עוד סיפרו לתכריהם כי הביאו מזודותיהם לפרודור הבנין, כשהנער טוביה בן-חורין, בנו של הסופר הירושלמי בעל הזקנוקן החד ררעיר-נות הרפורמה הדתית, הוציא את חמשת המס-פריס, אכזב את הנוכחים שאיש מביניהם לא היה בין הזוכים.

אותה שעה הקטיבה זינט ברמן, בת משפ-חת האופים ששמה אומר לחם לכל ילד ירו-שלמי, לשידור תוצאות הגרלת המלחה ה-עממי בחיפה, למדה שלא זכתה ב-25.000 ליי-רות. לכן, כשנצצל מספר-רגעים אחר כך ה-טלפון ומכיר דרש ממנה להזמינו לשתיית

מכוונים ליצוא ולהכנסת דולארים, לא שוכ" גע. הוא אמר: "מספיק שמאה איש בארץ יראו את המורה האחרונה וירכשו אותה, כדי שאלף אחרים יחקו את המאה, ורובה את האלף. מי יתן את הדוגמה האישית, אם לא אלה שיש בידם האפשרות והכסף כדי להתלכש כאות נפשם?"

סטודנטים אפשר ללמוד הרבה

באותו שבוע בו היתה צריכה, לפי נבואתו הזולה אך המסוכנת של השבועון האמריקאי קולירס לפרוץ מלחמת העולם השלישית ש" תדרוש מיליוני קרבנות ותזעזע את העולם בשורה של בומים אטומיים, נפלה באוניברסיטה העברית בירושלים פצצה אחרת, קשורה במישרין לזו של קולירס אך קטנה בהרבה. פרופסור אחת, שהומן על-ידי האוניברסיטה, טה להצרות על היסטוריה אמריקאית חדישה, הופסק באחד משעוריו על ידי זאק שפירא, סטודנט וחבר ועד השלום האקדמאי, קם והודיע לו בקור רוח, כי אין הסטודנטים שרם צים לשמוע אותו וכי יגנו על האוניברסיטה העברית בפני מחתרתי מלחמה.

זאק התכוון לחלוק בגסות של המרצה באותו גליון קולירס שזעזע באגרות רוחו מספר לא קטן של אנשים אף בצד הזה של מסך הברזל. פרופסור אלן ניבנס, מחבר המאמר מחשבות חופשיות, דברים חופשיים שבא להראות דרך פשוטה לחינוך חדש של העם הרוסי אחרי שחרורו ב-130 עמודים. נתעצבן נוכח התקפה זו, שלא ציפה לה עם בואו ירושלימה במסגרת החלפת מרצים בין ארצות-הברית וארצות דימוקרטיות אחרות. קודם הכחיש את השתתפותו, נזכר אחר-כך כי חיבר דבר מה, אולם טען כי הוטעה ורומה על-ידי עורר כי קולירס שהשתמשו בחומר שלו לא לפי רוחו. שאלו הסטודנטים המתנגדים להמשכת הרצאותיו את השאלה התמימה בהתחשב עם הווי ארצות-הברית: "האם פרסמת את גילוי דעתך זה בעתונות האמריקאית?"

הוא אורח, למחרת ניגשו הסטודנטים להכנת כרוז מטר על מטר, הדביקו את עמודי קולירס המראים את התפוצצות הפצצה האטומית מעל מוסקבה, את רשימתו של ניבנס וחלקים מגורים אחרים, הוסיפו כתובות עבר-ריות שונות ואחת באנגלית: "ניבנס, לך ביתה!" בכרוז קראו אף לפרופסורים לעמוד לימין

דוד פאליק, אמו ועו"ד גרעון מרגלית (משמאל) לאחר מתן פסק-הדין לא אנס או רוצח

גם, מצאו מעט נחמה כשאחד הפרופסורים הודיע שהודיע לשמע הפרשה והמזכירות האקדמית גילתה, כי אינה נמנית על קוראי קולירס ולא ידעה על מאמרו של ניבנס בשעת ההזמנה. לא הרגיש נוח ביותר במשך כל הסערה רקטור האוניברסיטה העברית פרופסור משה שובה, האיש החביב נמורה-הקומה שמכנה את כל הסטודנטים ללא הבדל השקפות פור ליטיות "הילדים שלי". הוא יצא מחדרו וגזר כמו ידיו את הכותרת האנגלית שביקשה מניבנס לעזוב. אמר שובה: "לא קראתי את גליון קולירס שמדובר עליו, אך תהא השקפתו של ניבנס אשר תהא, הוא אורחי ומרצה על היסטוריה אמריקאית שצריכה לעניין אר"

שמפנייה, חשבה זאת לבדיחה זולה. כי היא שכחה לחלוטין את מנית בנייני האומה ש" קנתה חמישה ימים לפני כן ברחוב, ושגרמה לה צרות כיוון שלא היה לה מספיק כסף אתה.

הגובתה של זינט ברמן, שלא תהיה זאת נסיעתה הראשונה לחוץ-לארץ, כשנודע לה במה זכתה: (א) שמחה בטחון כי אין זו אלא אצבע אלוהים, שמראה כי יש שכר ל" לילות הפגנה שבילתה בקו החזית כאחות, (ב) אכזבה על שהנסיעה היא לא לאמריקה שם נמצאת בתה ר"ג) ויכוח משפחתי עם בעלה אריה, שטען כי מגיע לו לנסוע. זוכה שנייה לחופשת פאריס: מרים אר נוני, שלא היתה בחוץ-לארץ מאז עלתה מ" גרמניה ב-1933 ושואף היא שכחה כי באותו יום יוגרלו בעלי המניות המאושרים. שכנה שהיה נוכח בהגדלה, עמל רגעים מספר כדי להוכיח לה כי אין זכתה באמת. הגדילה את שמחתה העובדה, שבבנק פויכטונג, שם עובדת היא במחלקת החוץ, טפלה בעשרות נוסעים לחוץ-לארץ, קנאה בהם קצת תמיד. מלבד הורכים שמחו גם נותני הפיסים, בנייני האומה בע"מ, שמכרו מאז החלד רעיון ההגדלה 5000 מניות בנות 10 ל"י כל אחת, בהשאה ל-7,500, שמכרו מאז יסוד החברה. מעודדים מהצלחתם, הודיעו על התכניות ה" באות: באוגוסט להנציה, באוקטובר לארצות-הברית, בינואר לאמסטרדם.

אופנה

דוגמן מין זכר

"ככל שהצנע גובר, כן נעשות השמלות רחבות יותר!" אמרה אחת הנשים, שמילאי את גינת הרשא של מלון רמת אביב, כדי לחזות בתצוגת האופנה "לתיירים". בזו אחר זו טילו לה הגשר היפה, שעל פני בריכת השחייה, הבחורות והנשים שה" גינו את מיטב השמלות, הפרוות והארנקים של התוצרת הישראלית. הנשים שלחו מבטי תאוה בשמלות היקרות (רק בדולארים), ואי לו הגברים לא הסתכלו בקנקן אלא במה שיש בו.

אולם הסנציה של היום לא היתה דוגמ" נית יפה, אלא דוקא דוגמן ממין זכר — הראשון שהופיע איפעם בתצוגת אופנה יש" ראלית.

כשבעל חנות מדים החליט שהגיעה השעה להציג גם אופנת גברים, שאינה מתאימה ל"

תנו. אפשר ללמוד הרבה, אם כי לא את הכל מהאמריקאים." פרופסור שובה שכח נקודה אחת, שהד כירה סטודנט שעמד אדיש כלפי ההתמרדות: "האם שכחו כי האוניברסיטה נוסעת על דולרים?" התפלל פרופסור ניבנס: הלואי ולא תגיע פרשה זו לאוני עתונות הורסט האמריקאית, בראותו את הכותרת בדמיונו: "ישראלים אדומים מגרשים פרופ" מארה"ב."

שרפות

בשביל מה הם כבאים?

הדמעות נצטברו בעינים, גאו ושטפו את הלחיים. הקהל שעמד על המדרכה מול המת

מחוסר הוכחות (הודיע פסק הדין: "אין לבנו שלם כדי להרשיע את הנאשם.") בהתפור הקהל שליווה את הנאשם שיצא לחפשי, אחר תהליך המשפטי שנמשך שנה וחצי, שהשתרע על פני 30 ישיבות בית-משפט, חשבו הכל שנסתם הגולל על אחת מפרשות המשפט המתחזות ביותר. כך חשב גם דוד פאליק שהודה במלים נרגשות לסג"ר גורו גרעון מרגלית, גבר בגוקקומה ויפה תואר הנשען על מקל תמידי, יליד הארץ בן 38.

אך הם טעו. תיק פאליק נהפך על ראשו. הפעם הואשם הסניגור, שזיכה בכשרונו את שולחו מהאשמות חמורות ברצח ואונס. ה" סניגור לא הואשם כרוצח או אנס הוא נאשם

סטודנטים מפנינים נגד ניבנס. לא מחרחר או בומים אתומים

בכך שניטה לקבל משני מקורות. כאשר הובא פאליק בפני כס הנאשמים, הייתה אשמתו כה כבדה, שהוא נוקק לעורך-דין מוכשר ביותר. משנתברר שהנאשם חסר אמצעים, הפעיל נשיא בית-המשפט המחוזי חוק המתיר לו מינוי של סניגור להגנת הנאשם על חשבון משרד המשפטים. על פי החוק היה על מרגלית להמתין עד סוף ה-תהליך המשפטי, להגיש מיד עם סיומו חשבון הוצאות לבית-המשפט. אולם אסור לו לפנות אל הנאשם בדרישת תשלום.

כאשר נראה שלמשפט פאליק לא יהיה קץ, והוצאות ההגנה רבו במידה בלתי רגילה (גיוס מומחים-פסיכיאטרים, מומחים לנשק ולזרע האדם), עשה מרגלית משגה חמור: הוא פנה אל דודו של דוד פאליק, הסביר לו את המצב הכספי של משפט קרובו, ה" תובע מימון מידי, תבע ממנו תשלום. דודו של פאליק לא שוכנע על נקלה, מרגלית העלה חרס בדרישתו. מהיותו בקי בסעיפי החוק, ויתר מתוך זהירות על הגשת חשבון הוצאות לבית-המשפט, עם תום המש"פט. הוא לא השיג בכך דבר. האוצר נהנה אמנם מחסכון של סכום העולה לעתים ל-500 לירות (עשר לירות תמורת ישיבה ושכר מומחים), אך המועצה המשפטית (הממונה על ההכשרה המקצועית של עורכי-הדין) התישבה בכל כובד גופה על סעיף התקנות האוסר נסיון קבלת תשלום מנאשם עני והפ-עילה אותו.

התוצאה: גרעון מרגלית, הנמצא מאז ינואר השנה בארצות-הברית, הודח מתפקידו לתקופה של תשעה חודשים. חיוה שותפו התל-אביבי והאופטימי את דעתו: ההדחה תדחה את קץ הפגנה האמריקאית.

• הכרה מורכבת מקטעי גליון קולירס המפורסם לשמצה.

הארץ

פרקי נגינה לשני צילי מפי שר החינוך ושר החקלאות (דבר) אהרן תרני, חיפה ניגן על העצבים מן הסתם

* * * פרט קטן מלמד על דרכי ההסברה של המוסדות הציוניים נתגלה בביקורת קב" רית (הארץ) מיכאל פסקל, פתח תקוה כששותקים בני תמותה, מתים ידברו.

רוב רובו של הקהל הנרגש, בעל בתי-עסק ומלאכה צמודים לבניין העולה בעשן, המשיך להתעצבן: "בשביל מה הם קיימים, אם לא בשביל לשפוך מים?" כמה אנשים צעקו ברוגז לעבר החלונות: "כבו את האש, כבאים!"

ארבעה הכבאים לא גילו אש. אף סימן של להבה לא נתגלה מבעד לתמרות העשן. לפתע שאג אחד הכבאים: "מצאתי!" תבילה גדולה של ביטנה חליפות, תרוכה בחלקה הגדול, היתה מונחה באחת הפינות, ממנה המשיך להסתלסל עשן אפור-כהחל. שני דללי מים הספיקו להחניק את האש בשארית הביטנה. אט אט זוקק האויר, העשן פוזר ולאורך הקירות נתגלו לכבאים איצטבות גדושות גלילי בדים יקרים לחליפות. לאחר שחופשיים קצרים אחר שיירי בול סיגריה לא העלו דבר, ירדו הכבאים אל הרח' המתרוקן. אחד מהם פנה לקהל המתפור, השמיע מוסר-השכל בקול רם: "אילו היינו שוטפים את בית-המלאכה בזרם מים, היינו גורמים נזק של עשרות אלפי לירות." הוסיף שני: "להבה קודמת למים, וכשהיא איננה, המים מיותרים."

משפט

התיק שנהפך על ראשו

דוד פאליק שנאשם ברצח ואונס פטמה דהיבי, נערה בידואית בת 12 בקרבת בית אשל (העולם הזה 708). התרום, האוין ב" רסט למקרא פסקי-הדין מפי נשיא בית-המש"פט המחוזי, ד"ר נתן בריזקאי: פאליק זוכה

ארצות הברית
ההפסקת להכות את אשחר?

שני הסוסים — הסוס האפור של הסנטור טאפט והסוס המבריק של הגנרל אייזנהאור...

צרפת

התנצלות והוצאה להורג

תפקידו של ראש ממשלה בצרפת דומה ל תפקידו של אדם הרוקד על חבל. החבל הוא הפרלמנט הצרפתי, המורכב מחתיכות קטנות...

מונאקו

אדם לבן כפול 2

מאז ירדו הספנים מבני ציון בחוף מונאקו, בדרום צרפת, הצטיינו בני המקום בגאווה לאומית. הם ידעו להעריך אל נכון את העובדה שאין מדינה בעולם הדומה לארץ צב. דוגמה: במונאקו אין מס הכנסה. הארץ כולה, על 20,000 תושביה, חייה למעשה על אולמות המשחק. ומאז 1861 זכתה מונאקו לעצמאות מלאה ורבתית — עצמאות הסובלת רק מליקוי אחד בלבד: הנסיך של מונאקו זקוק לאשור צרפתי לפני עלותו לכסאו.

אולם עתה צפוי איום גדול לריבונותה של הארץ, וכל מונאקאי טוב קם להגן עליה. האיום בא ממרחק כמה רכבות קילומטרים: הרפובליקה האינדונזית, הצעירה בין מדינות האיים, החליטה לקבוע לעצמה דגל אדום ולבן הדומה לדגל המונאקאי כביצת תרנגולת אחת לשנייה.

כל עוד נשארה מונאקו באירופה ואינדה נסיה באסיה, לא חרגה מלחמת הדגלים מתחום של חליפת מחאות דיפלומטיות. אולם עתה החליטה מונאקו לארח קונגרס בינלאומי להידרוגרפיה (מפוי ימי), וכמה אזרחים אינדונזים, הסבורים שהם מומחים בשטח זה (מאחר שמדינתם מורכבת כולה מאיים) ושנפשו חשקה בשמש הים, ואולי גם באולמות הרולטה, החליטו להשתתף בקונגרס.

לפי הנוהג הבינלאומי מוטל על מונאקו להניף מעל לבית הקונגרס את דגלי כל הארצות המשתתפות בו. אולם כאן התעוררה

צ'ארלס מורה אחרי שחרורו

במקום יפהיה בהיר'ט'עין, רוצחת טפלה ?

טים חולל פלא, איחד פחות או יתר את מפי לגות המרכז ונשאר בתפקיד די זמן כזי לחמם, לפחות, את הכסא — דבר שהוא הישג גדול בצרפת.

אולם כשם שנדירות הנשים היפות אשר אין בהן אף ליקוי חן אחד, כן יש ליקוי אחד גם למוטייה פיני. הליקוי הוא שפיני היא אחד מאנשי המרשל פטן בימי וישי. אמנם לא התבלט ביותר בימי שלטונו של המרשל הזקן, אך עצם העובדה תפקיד כזו להעלות כמה גבות עיניים כשעלה לשלטון. עתה נתגלה שבנות עיניים אלה לא הועלו לשוא.

אקדחים בשעות הפנאי. למרבית תושבי העולם ידועה תנועת ההתנגדות הצרפתית במלחמת העולם השנייה בעיקר מפני הוליווד, שם היתה מורכבת מצעירים אמרי ציים כאריות ובחורות יפהפיות, הנמלטות ברגע האחרון מידי מפקד הגסטפו הרשע. הבחורה המנקה את האקדחים בשעות הפנאי נישאת לבסוף לטייס האמריקאי הנאה שהופל מעל למרתף המאפי.

אולם לצרפתים עצמם אין מקומו של ה מאפי בהיסטוריה כה בלתי מפורק. קודם כל, רוב הצרפתים שיתפו פעולה עם וישי, ואם המאפי זדק, משמע שהם היו בוגדים ופחדנים. שנית, מדברי המפקדים הגרמניים, שנתגלו בינתיים, מתברר שהמאפי לא היה מעולם איום יעיל לגרמנים, מלבד בימים האחרונים לפני הכיבוש האנגלוסאכי. כש חיבלו בהצלחה בדרכי האספקה של הגרמנים הלוחמים. רבים הצרפתים המאמינים גם היום שהמאפי הזיק יותר מאשר הועיל: רציחת חיילים גרמניים, לא הועילה במאומה, גרמה למעשי תגמול גרמניים ולמותם של אלפי למשרה החשובה ביותר במדינה, שוב אלפי צרפתים חפים מפשע.

עד כה לא העיזו שוללי המאפי לומר זאת בגלוי. אולם עתה, אחרי שאיש וישי הגיע טעם בשתיקה. לפני חודש שוחרר מבית הסוהר מנהיגה של אחת התנועות הפאשיסטיות, צ'ארלס מורה, מטעמים של בריאות לקוייה וקנה. אלא שהזקן הכיח, מיד עם צאתו מבית הסוהר, שעוד כוחו עמו. הוא פירסם קול קורא, בו דרש פיצויים והתנצלות פומבית ליחס הרע אליו. כן דרש להוציא להורג בגילטינה את מוטייה דה-מנטון, אחד מראשי תנועת ההתנגדות, כדוגמה לאחרים וכחצדקה סמלית לוישי. הוא בחר בדה-מנטון דוקא מפני שאינו יהודי ואינו קומוניסט, אלא

הענקות למיליוני האזרחים, שמשקלם כה רב בבחירות? האם הוא בעד או נגד ביטוח סוציאלי? עד כה הצליח הגנרל לשתוק שתיקה מוחלטת בכל העניינים האלה, כך שכל אחד יכול היה להיות מאושר באמונה שדעותיו של הגנרל זהות בדיוק עם דעותיו הפרטיות שלו.

אולם כמה מאנשי טאפט החליטו לגרות את האריה, פירסמו שאלון של 21 שאלות לגנרל, דרשו תשובה רשמית. רוב השאלות דומות לשאלה המפורסמת אשר כל תשובה עליה מרשיעה את הנשאל: „האם כבר הפסקת להכות את אשחר?“

אולם כמה מן השאלות נוגעות לעניין, מטילות אור על כמה מפעולות הגנרל בעבר. לדוגמה: „האם היתה זאת החלטתך שלך או החלטתו של הנשיא רוזבלט המנוח, ש אסרה על הגנרל פאטון לכבוש את פראג, ועל הגנרל סימפסון (מפקד המחנה התשיעי) לכבוש את ברלין?“

ידוע שהגנרל אייזנהאור, יחד עם רוזבלט והגנרל בראדלי, דרשו בשעתו לנהל את המלחמה לפי שיקולים צבאיים גרידא. בני גוד לגנרל מונטגומרי, שדרש לקחת בחשבון את המציאות הפוליטית ואת הצורך למנוע את כיבוש גרמניה המזרחית בידי הסובייטים. מונטי דרש או לרכז את כל הכוחות בחזית צרה אחת — חזיתו שלו — כדי לכבוש את ברלין לפני שהרוסים יגיעו אליה.

כלבים ישנים. אולם התכסיס של טאפט היה חרב פיפיות. כי כעבור שבוע קמו אנשי אייק, הציגו שאלון ארוך לסנטור טאפט עצמו. כל שאלה משאלותיו היתה דקירת פגיון בגופו של הסנטור, שאינו משוררין כמתחרהו בשריון של נצחונות צבאיים. ה שאלות:

האם עורך מאמין שצדקת בשנת 1940, כאשר אמרת שהכרות מלחמה על גרמניה גרועה מנצחון גרמני?
האם גילית תבונה רבה כשאמרת, בפברואר 1941, פחות מעשרה חודשים לפני ההתקפה על כרל הארבור, שדבר פנטסטי הוא להניח שקיימת סכנה כל שהיא של התקפה יפאנית על ארצות הברית?
האם עתה חושב שצדקת ביולי 1949, כשהצבעת נגד האמנה האטלנטית?
האם עורך דוגל בדעתך משנת 1949, שנה לפני מלחמת קוריאה, שהאיום הרוסי פוחח והולך?
לא היה ספק רב כי הסנטור המכובד החל

איראן

לפי דוגמה נאצית

„מנהיגנו הגדול, דאוד מנשי זאדה!“ קרא מישהו אל תוך האולם הרועש וקהל המאות פרץ בתרועה אדירה. „יחי! יחי!“ צווחו מאות גרוגות, מאות ידיים, בשרוולים שחוריים, ענודים סמלים, התרוממו באויר.

אל דוכן הניאמים עלה אדם שחור. בעל קומה בינונית, ראש המתחיל להקריח ושפם קטן, תלבושתו דמתה לזו של הנאצים — מכנסים בהירים, חולצה שחורה ועניבה שחורה. על הזרוע השמאלית ענד סמל: גשר שחור אשר כנפיו הפרושים הישוו לו צורת צלב מאורק, על רקע לבן.

לפי דוגמה נאצית.

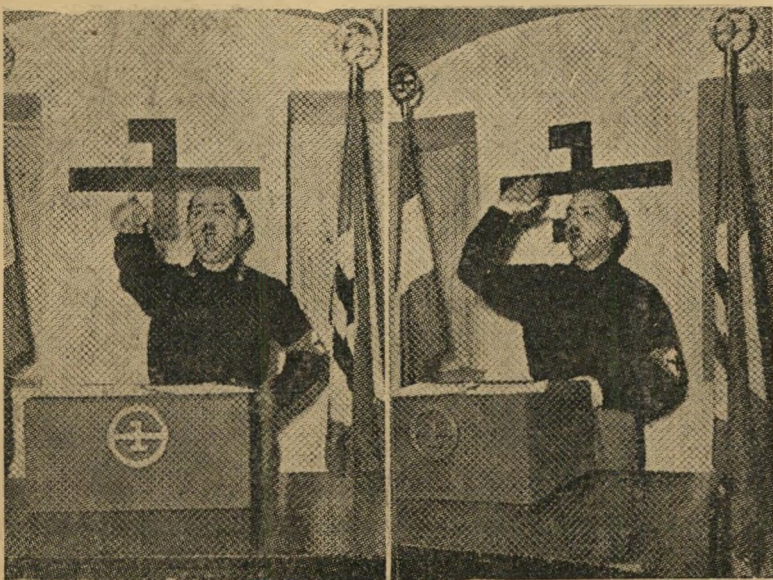
לפני עשר שנים עמד אותו דאוד מנשי זאדה באולם רחב ברלין, באותה פונה, ידו הימנית מורמת מעל לראשו. אלא שאז עמד בין הקהל רי הריע לכבוד אחר שעמד על דוכן הנואמים. יחד עם אלפי נאצים עווח מנשי זאדה את סיסמות גרמניה הנאצית בהתלהבות עמוקה.

תורת הנאצים נראתה בעיניו השלמה ש בתורות דרכי אנוש. הוא השווה את שנת העם הגרמני לכל זר עם התרפסותם השפלה של בני פרס מולדתו בפני הזרים היושבים בה. יחסם של הנאצים ליהודים מלא אותו הערצה: בטהרן שלטו סוחרים יהודים בהון הארץ.

עם מפלת גרמניה מצא מנשי זאדה מקלט במצרים. שם הוא חיכה עד שנת 1951 כש המאורעות המהפכניים שהתחוללו באיראן קראו לו חזרה הביתה. הוא בא לשם ובי מוחו מנקרת הדוגמה הנאצית. ההתעוררות הפוליטית הגדולה שבאה לאחר רצח עלי רזי מארה ועליית מוסאדק לשלטון נתנו לו את ההזדמנות: הוא הודיע כי יקדיש את חייו למלחמה עד חרמה בורים וביהורים, אסף סביבו כמה אנשים בלתי ידועים והכריז על מפלגה חדשה, המפלגה הפאן-איראנית.

ביום הראשון של הרכבת המפלגה כבר היו לה סמל ותלבושה, סיסמות ומטרות מגובשות. לא היה זה דבר קשה — מנשי זאדה פשוט העתיק את כל אשר ראה משנות שהותו בגרמניה הנאצית.

„זה לא הכל.“ תחילה לא זכתה המפלגה החדשה לכל תשומת לב מצד השלטונות. כמה מאות אנשים הצטרפו אליה, מדיהם החלו נראים ברחובות. מיד פעם גם הכריזו על הפגנות נגד הזרים, השמיעו סיסמות כל-

דאוד מנשי זאדה נואם עז רקע צלב תנועתו

במקום צלב הקרס, מלחמת חרמה ביהודים

ליות שדמו בכל לסיסמות פדאין איסלאם או מפלגת טודה. רק כעבור כמה חודשים החלו מדגישים את אופיים: סיסמותיהם כללו גם כרזות כאשיטיות טיפוסיות נגד „הקומוניזם, כלי האימפריאליזם המשעבד“.

כאשר לפני זמן מה החליטה טודה לערוך הפגנת ענק שבתבעה איסור השימוש בפצצת האטום והפסקת המלחמה בקוריאה החליטה המפלגה הפאן-איראנית למלא תפקיד פעיל: באחת הככרות הראשיות של טהרן הופיעו חבריה בתלבושתם השחורה בהימנות נגד, שעה שיתהלכות טודה עברה במקום. התנגי

גאות המונאקים. הם החליטו שלא יניפו את הדגל המתחרה, דרשו מן האינדונזאים לשנות את דגלם. ואילו אלה התעקשו: ה דגל קבוע בחוקת המדינה, ואי אפשר לשנותו ללא מהפכה. הציגו האינדונזאים כפתרון: להניף דגל מולדתם במרחק גדול ככל האפשר מן הדגל המונאקאי, כדי למנוע כל אייבהבה.

* אולם 2000 אזרחים הנושאים דרכונים של מונאקו אינם רשאים להכנס לאולמות ולהשתתף במשחק.

בשני שנות שונים. רק בשטח אחד הוסר האיסור על שימוש במלים זרות: בשטח הטכניקה וההמצאות החדשיות כרדיו וטלגרף.

שנת ראשונה זאת היתה קצרה ביותר: הי קומוניסטים מנו למעלה משלוש רבבות איש ואילו הפאן-איראנים מנו פחות מאלף.

אולם למערכה נכנס גורם אחר: יחידות חזקות של משטרה וצבא הופיעו במקום, פיזרו את הפגנת סודה, רדפו אחרי חבריה עד למועדונם. לאחר קרב אבנים קצר התפרצו שוטרים וחיילים אל תוך המועדון, שברו את הרהיטים, פצעו עשרות והרגו שניים מן המתבצרים בו.

למחרת הופיע מגשי זאדה בתרועה: „אנו הוכחנו לעולם את פרצופם האמיתי של הי קומוניסטים. די לנו בשכר של פעולת המשי טרה והצבא נגדם. אולם זה לא הכל! הוא הבטיח, „אנו עוד נמשיך מחיל אל חיל עד שמולדתנו הפרסית האצילה תהיה משוחררת מכל עבדי הזרים השפלים והפלוטוקרטים היהודים!“

תורכיה

פגיעה בזכר המנהיג

„יחליפו או לא יחליפו?“

זוהי שאלה חשובה מאד בתורכיה היום. הכוונה היא לשפה בה כתובים תחוקת הרי-פובליקה וחוקיה הרשמיים. האם יישארו ב-נוסחם הנוכחי, כתובים לפי סגנון השפה הי-חדשה או שיוחלף הנוסח בהתאם לשפה הי-שנה?

לזרים עלולה הבעייה להראות אקדמית בלבד. אך בתורכיה תופס הפולמוס סביבה את הכותרות הראשיות בעיתונים וחברי הא-ספה הלאומית יצטרכו לדון בה בישיבתם השנתית.

פרשנים מדיניים מנבאים ויכוחים סוערים, ביחוד מאחר שדעות הצירים באספה מחול-קות לפי קוים מפלגתיים. בדרך כלל תומכים אנשי המפלגה הדימוקרטית (מפלגת השל-טון) בשינוי ואילו התנגדות צירי המפלגה הי-פובליקאית העממית מגיעה לשיאים פא-נטיים.

שמות שונים. הנוסחה הנוכחית של התחוקה נכתבה ב-1944, בשפה תורכית מטוהרת, ממנה נמחקה כל מלה שאינה ממו-צא תורכי טהור, ביחוד אלה שנלקחו מע-ר-בית ופרסית; במקומן הומצאו מלים חד-שות משורש תורכי. מאז חזרה התורכית המטוהרת לא רק לתחוקה אלא לכל המסמ-כים הרשמיים ולכל ספרי הלימוד של בתי-הספר והאוניברסיטות.

השמוש המהפכני ביותר בשפה החדשה הוא בבתי-הספר. צעיר המסיים את לימודיו במשפטים, למשל, באוניברסיטת אנקרה, אי-נו יכול לקרוא ספרים שנכתבו לפני הרי-פורמה. לכך הוא נזקק לעזרת אביו או סבו, חניך האסכולה הישנה.

אולם לא רק בני תורכיה נתקלים בקשיי לשון: זר המבקר בארץ עלול להתבלבל לחלוטין — בעוד העם מדבר תורכית בלתי מטוהרת כתובים כל המודעות הציבוריות, העיתונים והספרים תורכית חדשה. התוצאה היא עצם או מוסד נקרא בפי אנשים שונים

זימים ושאר ירקות

בהחלט **ראובן אדוני**. המנהל הבלונדי של המדור לאדמות מוברות במשרד החקל-אות לחוג את נשואיו עם המורה **שולמית אדלר** מצא דרך מקורית להעשרת התפריט: לכל הזמנה (כתובה בדיו על פקז) צירף פסוק: „נא להביא אתך עגבניות כבושות, זימים, מלפפונים ושאר ירקות.“

מנהל מחלקת הלימודים התורנסיי בסוכנות היהודית, **הרב זאב גורל**, הטיף כאיש מזרחי מוסר לאפיקורסים. שאל הרב האמרי-קאי במסיבת הסברה: „כלום ידוע לכם ש-כל דולר אמריקאי נושא את הכתובת על אלוהים בסחוננו! מה היו אימרים תושבי ישראל לוא היתה סיסמה זאת מופיעה על שטרות הכסף הישראליים? הגיב אפיקורס

אך האיש העומד בראש התנועה להחזרת השפה הישנה, פרופסור פואד קופרולו, שר החוץ התורכי, רחוק ממגמות ריאקציוניות אלה. תביעה העיקרית בשינוי בנוסח הת-חוקה באה מאחר שמלים רבות השגורות ב-שפה הרשמית לא נקלטו בשפת יום יום של

ראובן ושולמית אדוני

לתפריט נישואין, עגבניות ומלפפונים

העם ועל כן יש להחליפן. כוונתו למנוע בכך ביבלול לשוני ברחוב התורכי, לו תגי-רום אי קליטת מלים מסוימות בשפה הרשי-מית, על-ידי העם. ובו תומכים 204 צירי המפלגה הדימוקרטית באספה הלאומית.

אנשי האופוזיציה חושבים אחרת: „עתה הוא רק דורש להחליף כמה מלים, הם מת-רעמים, „מחר ירצו לבטל את כל השפה הי-חדשה.“ ואילו עתונם אולוט, המופיע באני-קרה, רואה בכל העניין קשר הרסני הרוצה להחזיר את תורכיה אחורה לתקופה שלפני מהפכת כמאל אטאטורק. „זאת לא רק פגי-עה בזכר המנהיג,“ הוא כותב, „זוהי גם חרפה לעם התורכי השואף לקידמה.“

מן הקהל: „השאלוהים הוא הכסוי היחיד למטבע הישראלי!“

כספים ושאר עניינים

דאגותיו הכספיות של **אריק מרייה רימברק** היו מעטות. אחר שמכר את הטופס השמונה מיליון של בעמרב אין כל חדש (שהוחרם פומבית שלוש פעמים — איטליה: 1929, גרמניה — 1933, ברית-המועצות והי-דימוקרטיות העממיות: 1949) הפך גם ספי-רו האחרון, ניצוץ החיים, תולדות אסירי מחנה ריכוז גרמני בשלהי מלחמת העולם השנייה הצלחה רבתית שאיפשרה לו להמי-שין בחייו המרווחים בפאריס.

מירד (שמעון צהמרא) **שיף יצא** במטוס

למיאמי ביטש, פלורידה, ארצות-הברית אחר שוכה בהיתר יציאה ואשרת כניסה אמריק-אית תוך שלוש שעות. סיבת יציאתו: הב-את גויית רעו **פאול גילר**, 31, ותיק מחל-ומהגנס אורחי שנהרג בהתנגשות בין מכר-נית לרכבת בצפון תל-אביב. מלבד זאת יט-פל הסופר-הכלכלן שיף בעזבונו הספרותי של הסופר-המהגנס גילר שנמכנות הכתיבה שלו נמצאו דפים של רומן הן בבעיות הי-גועים והמתאר את חייה של בת-עורבת פיליפינית. גילר ששירת בפיליפינים ועבד בקובה התעניין במיוחד בבעיות של חכוכים עדתיים שנוצרו בישראל עם קיבוץ הגליות. לסיכורי התאונות של המשתתפים בסרט ארבע חמשים וחמש, המוקדש למניעת תארי-גות (ראה השער) נוסף סיפור חדש: בשעת צילום בתחנת משטרת הצפון, תל-אביב נפי-לה מצלמת הענק, כמעט והרגה את הבמאי **אריה לאהולה**, פגעה ברגלו של הצלם. בקונצרט הפרוידה של **לנה הורן**, סיפר הקונפונסייה **שמואל פיישר** על שיחה (מיזינית) שהיתה לו עם אמריקאי התלונן האמריקאי: בישראל מדברים רק על בשר, ביצים ושמנת. בעוד שאצלנו באמריקה מדב-רים על ענייני תרבות, נפש ולב. השיב ל-פיישר: „מה אפשר לעשות, כל אחד מדבר על מה שאין לו.“

מלחים ושאר אנשים

גלוייה שנשאה את בול חוף השנהב האפי-ריקאי עוררה את תשומת לב קינדי הוואר בחיפה. השולח — **רב חובל** („אייק“) **אהרונוביץ**, עכת מפקד צפונית, המביא מטען עצים מן הקוננו הבלגית. כשנשאל **נימרוד** (המרד על היים) **אשר** שאנייתו, ריכרד בורנד, השייכת לחברת עתיד, חזרה השבוע לארץ, אם הוא מתגעגע חזרה לחברת שהם (שסירבה להחזירו לע-בודה) ענה בשלילה, אך ניחם את שואליו: „שמעתי שגם חברת שוהם אינה מתגעגעת כל כך אלי.“

בהשפעת הפועל המזרחי ואגודת ישראל וכה ראש עיריית חיפה המפאיי, **אבא חור-שי**, לסעודה כשרה למהירין בקבלת הפנים המהודרת שנוצרה לו מטעם עיריית ניויורק במלון הכאר ואלדורף אסטוריה. אחר של-מפלגות הדתיות נודע על קבלת הפנים פנו למקבל הפנים הרשמי מטעם העירייה שנוענה להסברתם, ציוה להכין את הארוחה במסע-דה כשרה, להביאה משם למלון שמטבחו טרף.

המנצח **איגור מרקוביץ** זכר את חברי התזמורת הישראלית, שיגר להם חבילות מזון משוייץ בשיעור של חבילה אחת לאיש אחד. הסברו: קשה לנגן על קיבה ריקה. מנהלם הראשי של בניני האומה **אלכסנדר דר עזר** הודיע השבוע: „איני בטוח אם הבניינים יהיו גמורים במועד או אם לא, אך דבר אחד אני יודע, ב-16 לאפריל 1953, בשעה ארבע אחר הצהרים בדיוק, תפתח אישיות בינלאומית את תערוכת כיבוש הי-שמה במקום זה!“ **אישיות**: **טריגלזה**, **לי**, מזכיר אוי"ם.

העולם הוא

אחרי הכל, זיוף זה זיוף, אולם ההחלטה לא היתה קשה. כל דבר טוב מרחיפה נצחית ביו הכוכבים. היא כתבה את מכתב ההמלצה, הושיטה אותו מעל לראשה. מיד שמעה שריקה אדירה — משך רוח. במהירות עצומה ססה קדימה, עד שראתה מרחוק עצם מוזר, לא היה זה כוכב ככל הכוכבים. הוא לא היה עגול. הוא נראה מייבב, כמו טוביה, קץ המסע התקרר, הכוכב המרובע גדל והלך.

מרחפת בין הכוכבים מבלי שתוכל לנוע קדימה או אחורנית. היא נבהלה מאד, מה תעשה? מהשבות קדחתיות ניקרו במוחה. היא נזכרה בכל מיני סיפורים — איך עלי אנשים לגובה. ופתאום צץ הרעיון הנכון — האם לא עלה מוסקה הגינני כמו כלום מנער שליח לפקיד ממשלתי סוג י' כשקיבל פתקת המלצה מדודו המפאייניק?

כשחזרה הכרתה אל רותי מצאה את עצמה במצב משונה. היא ריחפה בחלל הריק, מוחץ לאוירו של כדור הארץ. עוצמת ההתפוצצות דחפה אותה קדימה היא הרי גישה אח עצמה אומללה נורא. היה לה קר, והיא ראתה מרחוק את מולדתה ככוכב זעיר הנעלם במהירות. אולם התקוה להפתקות חדשות ניחמה אותה. רותי לא ידעה כמה זמן ססה כך בחלל. אך לפתע בא שינוי — עוצמת ההתפוצצות פגה, והיא נשארה

מלבר ורדי, חזנות

אחר שתי הצגות פרידה, שהשלימו את רבבת המעריצים שנוספה ללגה הורן בעשר הופעותיה הישראליות, סבר הקהל שהשתפך מאולם רמה הרמתגני, שזה היה הסוף. אך כשנעלם אחרון שואגי הבראוו, נערכה לה קה משונה על הבמה הערומה. שר המשקאות רולף האריס, סוכנה של לגה הורן, חילק שלושה בקבוקי סקוטס בין המשתתפים. לני הייטון, בעלה של לגה ומנהלה המוסיקאית של ג. מ. בהוליבוד הודיע חגיגות, אגב דגוגו אשתו בזקן סנטרו המכסיקני, שכיחודי התאכזב כשנוכח לדעת שטנורים בישראל שרים יותר ורדי מפרקי חזנות מסולסלים. הכריז שמואל פישר, הקונצרטייה על פרס הניחומים וצימוק ההופעה: לכבוד לייבלה הייטון, "אבינו מלכנו!" מפי וילקומירסקי.

מים, כינור ופסנתר

בהערך הקונצרט הראשון של סילביה ובנו רבינוף, היה זה רק כדי להוכיח שתושבי ישראל בולעים מפתחות סול ותחיי נגינה בכמויות העולות על אלה של כל מדינה אחרת. לגבי זוג האמנים, מהם נראתה סילי ביה הפסנתרנית כאילו ירדה מבמת תחרות יופי, היה זה אכזרי, שדוקא בקונצרט הראשון שלהם (שנערך, מרוב קונצרטים, ביום ששי אחר הצהריים) גילו חובבי המוסיקה ההלאביבים סימנים של כאב בטן מוסיקלי. קומץ מוסיקאים ועורכי לילה של עתוננים, שקפצו על יום ששי אחר הצהריים כעל מציאה שיו לאולם הדליל מראה עזוב. בלתי מעודד ביותר היה ברו מים בקומה השלישית של הבניין השכן לחלונות האולם אשר התיו לתוך החלק הראשון של הרסיטל קילוח מים שהתמוגו עם הקונצרט ליצירה מקורית ביותר: טריו לורם מים, כינור ופסנתר מאת ברהמס בעיבוד השכנה בקומה השלישית.

בנו וסילביה שמוא נישאו זה לזו לפני שבע שנים, הסתגלו לנגן זה עם זו נגינת דואט בלבד ולשתות מים בנפרד, הצליחו לבסוף, בעזרת השכנה בקומה השלישית, ל" החניק את צרימת המים הניתזים. כשהדהד באולם צליל כינורו יקר-המציאות של בנו רבינוף (רגינירי — 40.000 דולר) צליל הפסנתר המנוסה של סילביה רבינוף נתמוגו בכנסייה הסקוטיית למקס ברוך, הסכים ה" קהל הדל, שיום ששי אחר הצהריים עדיף לפי עמים על מציאת שבתות.

אשה ומחשופי אחר הקונצרט הת" קהל, כרגיל, מספר טרדניות בחדר ההלבשה ושאלו, כרגיל, מספר שאלות שהוכיחו שהן מתמצאות במוסיקה ככמבנה האנטומי של גולגולת האדם. אחת מהן השתיקה את קורי האחרות במחמאה לסילביה רבינוף. המחמאה: שמלתה השחורה בעלת המחשוף הגדול היא היפה מכל השמלות שנראו העונה על במות המדינה. אך, בכך לא היה כל פלא: השנה זכתה סילביה בתואר מפואר: "האשה הכבושה יפה ביותר על במות הקונצרטים בארצות-הברית".

חזמרת לגה הורן ומלווה

מלבר בקבוק סקוטס, "אבינו מלכנו"

להורג. הוא מנסה לשכנע את הקולונל ש" גורלו חייב להיות כשל אופליה כדי שלא לסכן את איחוד העם והצבא. חוארו בוחל במחשבה שנגור עליו למות כבוגד, מאשים את הגנרל שהוא ציונה עליו לסגת מן המצור. זה במזיד כדי לעשותו שיעיר לעזאול.

חוארו שולח את אשתו מנואלה להזעיק את גודו והמלא זעם נגד האש" מות העם. עד אשר משלים שלישו של הקר" לונל (מיכאל אשרוב) את תכנון הבריחה, מתאכזר הגנרל אל רגשותיו הפטריוטיים של חוארו. הוא מסביר לו שהקרבת עצמו תר" גיע את העם, תמנע שפך דם בין יחידות הצבא הספרדי לבין עצמן.

כאשר מופיע לבסוף שלישו, לא נעתר חוארו לתחנוני דון דיאגו ומנואלה האוהבים אותו והמאמינים בנקיונו, והוא מכריז וידוי מזוייף הגוזר עליו את הדין, אך המקנה לו תהילת נצח: "בגדתי במולדתי, מסרתי את המצודה לידי הצרפתים!"

כי לו ידועים ניגודי ההשקפה בין השניים. הקולונל חוארו חודר רעיונות חדשים, ילידי המהפכה הצרפתית, בעוד שהגנרל הוא קנאי מלוכני. עד מהרה מתגלה מזימתו של הגנ" רל, כאשר העם החרד לגורל העיר עורך הפגנות בהן הוא מוקיע את הצבא בחשדות על נסיגת בגידה מן המצודה, לא נוקף הגנ" רל אצבע כדי לנקות את שמו של חוארו וגודו, למרות שלחמו נגד הצרפתים כאר" יות. הוא מכין אותו כשעיר לעזאול.

ידידי מזוייף. זעם ההמונים גובר על ידי מעשה שני: כריסטובל פלורו (שמואל רודנסקי), אכר פרטיון אמין לב, מוצא על ידי הגנרל להורג בעוון עריקת בנו מהצבא. ההמונים מאשימים את הגנרל בהריגת אכר פשוט בעוד שאופליה האצילה והקולונל חר" ארו מוצאים מחסה רשמי מן העונש המגיע להם כבוגדים.

הגנרל מגלה לחוארו בסוד שאף כי הבטיח למנואלה לחון את אופליה, ציונה להוציאה

לבוגד, תהילת נצח

בקולנוע מצליח לרוב הסרט הראשון מ" תוך סידרה. הבאים אחריו נראים דרך כלל מיותרים וחסרי טעם. סדרת מחזית בתיאטי רון היא דבר נדיר. עיקרון חוסר טעם ה" המשכים הוא משותף. בני ערובה היה מחזה כה טוב שהפך ציון דרך בדרכה של הבימה. המחזה השני בסדרת הטריולוגיה של צמנואל רובלס (השלישי: זכות מקלט). הלוקחה מ" דברי ימי מלחמות הממלכה הספרדית, הח" צודה אינו מחזה חלש. הוא גם לא די חזק כדי לעורר בצופה המודרני קו מחשבה זהה, או סותר, עם דמויות היסטוריות מתחילת המאה ה-19.

בבני ערובה משמש המאבק הנוצואלי נגד הספרדים לעצמאות לאומית, בראשותו של סימון בוליבר, רקע לדרמה נפשית בין מצ" ביא סדיסטי ופטריוט אנזשי. בהמצודה מת- נועעות שתי דמויות מרכזיות בלבוש דומה, אך מאורעות מלחמת הספרדים (תחת פרדי נגד השביעי) בצבאות נפוליון, מרחיקים את הצופה מהתלבטות הדמויות ומקטינים את העניין במחזה. אינו מוסיף (לעניין): בימיו המטורבל של צבי פרידלנד.

שעיר לעזאול. אופליה דה-סאנטו ה" יפה (פנינה פרח) ממתנה בבית דון דיאגו, אציל ספרדי (יהושע ברטנוב), לבואו של הגנרל (אהרון מסקין) שבידו להרוץ את גר" רלה לחיים או למות. כי בית-דין צבאי צ" ויה להוציאה להורג בעוון בלתי נסלה באוי" רת השנאה העזה לצרפתים שהרבו במעשי אכזריות בלתי-אנושיים על אדמת ספרד. ה" עוין: "לבה של אופליה הרכה בשנים נמלא שושנים" למראה קצין צרפתי יפה זואר. היא הלכה שבי אחר לבה. נישאה לו לאשה.

בהופיע מנואלה (תנה רובינא), אשת מפקד המצודה החולשת על העיר, הקולונל חוארו (נחום בוכמן), מתרפקת עליה אופליה, מפ" צירה בה להפיל תחנוניה לפני הגנרל שיחון אותה. מנואלה, הרואה באופליה את קרבן הרגש, מצליחה להצילה ממות, מבקשת חסד נוסף מן הגנרל: רשיון מעבר למצודה, כדי להתיר להשעה קלה עם בעלה, אותו לא ראי תה זמן רב. אך הגנרל מודיעה בצער שיה יהיה מיותר, כי הוא נתן לקולונל חוארו פק" דה לסגת מן המצודה, להפקירה (בתוספת ברי" רה) לצבאות הצרפתים ולהופיע בבית דיאגו.

מנואלה שמחה לקראת בעלה שיופיע תוך שעה קלה בבית דון דיאגו, שוכחת בשמחתה את הסכנה שתרוכץ על העיר עם כיבוש ה" מצודה על-ידי הצרפתים.

היחיד המגלה בדבריו של הגנרל מזימה נסתרת נגד הקולונל חוארו, הוא דין דיאגו.

* המצודה — מאת: עמנואל רובלס — עברית: מנשה לוי — ההצגה: צבי פרידלנד — הצייר: גינה ברג.

פתרון צלבץ הכוכבים

תשעת הכוכבים שעברו בטיפול מכחולו של דוש הם, לפי הסדר: (1) בינג קרוסבי (2) אליובט טיילור (3) דורותי לאמור (4) קארי גראנט (5) בוב הופ (6) סטיל אוברי (7) גלוריה סואנזון (8) וואן גיגוסון (9) ארול פלין. ועשרת הפותרים שעלו בגורל וזכו בכרטיס קולנוע זוגי הם: (1) שמואל בן-צבי, תל-אביב, בורש (2) חסיה גולדין, ירושלים, בית וגן (3) רות גרין, רעננה, רחוב הרצל (4) אהרון דוד, ירושלים, מאה שערים (5) טוראית 188591, צה"ל, בסיס תרבות (6) 475 חוה מנבר, קריית חיים, רחוב "ס" (7) 32 זהבה סטרומזה, חולון, רחוב המפעילים, בית אקמן (8) שרה צברי, חוות הילל, אשדוד (9) 494 אסתר רוזנ" בלום, ראשון לציון, שיכון הוותיקים (10) חולדה שורץ, תיפה, דרך העצמאות 126.

תשבץ 117

(ערוך על פי מחכונת הכתיב העברי המלא) **מאוזן**: (1) סגן שר החוץ הסובייטי; (6) צבע קרוב לשחור; (9) שפך מים; (10) קפדן; (12) מש" מל לקישוט; (14) ניקום ישוב גדול; (15) צנחנית מחברת "אשרי הגפרור"; (17) שאינו מעוקם; (18) מבוא; (20) בסולם הקולות; (21) מלת תנאי; (22)

8	7	6	5	4	3	2	1
		11	10			9	
	16	15		14			13
					18		17
		24	23		22		21
	30		29	28	27	26	25
36		35	34	33	32		31
	41		40	39	38		37
		46		45	44		43
			50		49		48
				53		52	51
					55		54

מנביאי תרי-עשר; (23) אמת מידה הנהוגה באנג" ליה; (25) שמו הפרטי של אמן המפוחית; (27) ידוע בתלמוד כבר פלוגתא של אביי; (29) משמש לרכיבה; (31) שטות; (33) גור עץ עומם; (35) נפוץ; (38) אציל; (40) שאין בו מאום; (41) משפ" חת קומפוזיטורים; (42) זקן; (44) קבוצה בעמק בית שאן; (46) סוג; (47) שליט אבסולוטי; (49) משקה משכר; (50) ממיסדי האוניברסיטה העברית; (51) אינו בעל אשה, אינו רווק ואינו גרוש; (53) מוט; (54) בכמות גדולה; (55) מקום התופת.

מאוזן: (1) ממלאכי השרת; (2) מיניסטר תור" כלי; (3) מרי; (4) מקוה מים; (5) צינור דם; (6) בימים ההם; (7) משמש לתאורה; (8) בא תחילה; (11) שריירי; (13) הודעה משמחת; (14) תנא ממאר" גני מרד בר כוכבא; (16) עמוד נזולים; (18) אם הערבים; (19) פרץ; (24) דין וחשבון; (26) שאין בו לחלוחית; (28) קבוצה בנגב; (30) מאכל הב" המה; (32) קרש חלק; (34) עוף טורף; (36) מלבוש לגבר; (37) הריגה; (39) אבי משה; (43) אליל בבלי; (45) שעות; (46) תייר ידוע; (48) גורם יסר" רים; (50) מפלגה בישראל; (52) בסולם הקולות; (53) מלת שאלה.

טיסה לאיזת לפותר תשבץ ענק 113 גדליה כהני, ירושלים, נחלת אחים, בית הא" חים כהן.

ישראל

הפה הגהלה

אין מקצוע — מלכה, אולי, המדיניות, שמידת הבלוף והנחמון מרובה בו כמו בתע" שית הסרטים, ביחוד בולט הדבר בענף הממ" כר. מפיצי הסרטים ומציגיהם אינם חוסכים במחמאות לגבי היצירות המוצעות עליהם למכירה. ללא היסוס הם מדביקים תארים מפוצצים ומיחסים תכונות עלילתיות לסר" טיהם. הקהל, שהתרגל מכבר לדרך זו של רמאות מסחרית, כבר אינו שם לבו למה שכתוב במודעה מעל ומתחת לשמו של הסרט, אולם קריאה יותר עיונית בפרסומים עלולה לבדו, אך גם להדאיב, את כל מי שאמנות הסרט — והשלוש העברית — יקרה לו.

צחוק ועוד צחוק. סקירה רופפת על פרסומי השבוע שעבר מראה לנו שבארץ הוצג לפחות "סרט אלמותי" אחד, והוא "חן" (יכול כל מי שלם בעד הכרטיס לר- אות את "גולת הכותרת לאמנות הקולנוע" ספורי הופמן בתי הקולנוע "אלנבי" ו"מוגר" כ" (תלאביב) וזכים מן התאור שנתן לסרט את אהבת מסקיקנית ("אלנבי"): "רבולוציה הולכת, רבולוציה באה והאהבה לעולם ער" מרת". אותו עס נקט בעברית סלאגנית יותר בתארו את פניו הצאר ("מוגרבי") במלים אלה: "צחוק, מוסיקה ועוד הפעם צחוק... בריטמוס פעמים של רקוד ושירה". יותר צנוע, אך לא פחות קולע אל המטרה, היה קולנוע "עז" (תלאביב) אשר הסביר במלים פשוטות את הסרט המוצג בו, הקבצנים הע" לזים — די פרעהליכע קבצנים: "דזיגן ושומכר בקומדיה היהודית בשפה אידיש". השבש השלוני הוא מאת בעל המודעה. מחוץ לסרט "אלמותי" ולסרט שהוא "גולת הכותרת" זוכה תלאביב (באותו שבוע — עיר בתכול!) גם "סרט אמנותי נשגב", התואר המגיג, לדעת קולנוע "אופיר" לקא- רוזו הגדול. אין ספק באמינות דעה זו, כיוון שהוא מוצג שם זה השבוע הששי במחירים גבוהים מן הרגיל.

מי יזכה? אולם לא כתלאביב בלבד מוצגים השבוע סרטים עצומים. ב"אדיסון" (ירושלים) מוגשת "ההצלחה הקולנועית ה" גדולה ביותר בתולדות הסרט הדרמטי". ה" יצירה הזאת, המעמידה בצל את יצירותיהם של אייזנשטיין, פודובקין, רוסליני, דהסיקה ואחרים היא עצם מעצמינו. מקולנוע "מקסים"

סוזן הייבורד (הלב השונה) מחוטאת אהבה, טבל לגיני

(תל-עמל) מגיעה ידיעה חשובה: מוצג שם "הפילם הרוסי, שירים ורקודים עם טובי השחקנים הרוסים" — וולנה וולנה. קולנוע "כרמל" (חיפה) מבשר ללקוחותיו שבסרט ב" גבעת המולדת משתתף "הכלב הגבור לאסי" "עז" (ירושלים) מכריז על עת תחוג האומה בסגנון פיוטי: "חלום ומציאות בסימפוניה נפלאה של מראה עינים ומהלך נפש עשירה וקסם בסגנון מטרון". בעוד בן עירו "ציון" מסתפק בפרוזה פשוטה לגבי מטע המורדים, בהשתתפות ארול פלין: "עלילת הגבורה הרחיה הרפתקאות ומתיחות". לא הרחק משם, בקולנוע "מיקמ" מוצגת "הקומדיה

* לאסי נקבה לפי מינה.

הנפלאה, יצירת ב.ג.מ. רדיפה עליזה של בחור רים אחרי המיליונית הסדומה. מי יזכה? אתה הווכה? סימן השאלה האחרון הוא, כפי הנראה, שגיאתו של הסדר בדפוס אבל למי אכפת?

תמורה לכסף המבקר. ביפו, המודד לסרט טוב שונה במקצת. כותב "נוגה" על "אנשים אמיתיים": "הסרט הרוסי האדיר ב" צבעי אגפה-קולור", בעוד "יפאור", "התאפי" קות של גבורה מכנה את הבוקניו האחרון פשוט כ"אפוס הגבורה".

אולם לשיא השיאים מגיע איש הפרסומת של שותפות בתי-הקולנוע ברמת גן וגבע" תיים, אך-עלי"ש שמרוב התלהבות הוא שוכח לעתים את הדקדוק שלו ומשמיט סימני הפסק לרוב. לתכנית סרטים מוסיקליים קצרים ש" הוצגה בקולנוע "רמה" צורף הסבר זה: "קונצרט סימפוני קולנועי על הבד" תכנית מוסיקלית זו המוצגת מיעודת להקהל היש" ראלי המפורסם ביחסו הגלגל למוסיקה ואין כל ספק בהצלחת הקינור-קונצרט". קצת פחות בהיר ומוכן היה הסבר של לסרט שקוי האהבה, אשר נכתב, יתכן, בהשפעת פראנץ קאפקה וגייטס גויס: "סרט מפורסם ובלתי נשכח אשר זכרו לא ימוש מלב כל רואיו.

סרטים

"הל בהשוגה"

למרות ביומו של מארק (בית הגבורים) רובסון, הלב השונה אינו אלא סוחדמזמעות רגיל אודות נערה בעלת עבר. ככל סרטו של המפיק סאם גולדבין יש בו לטוש טכני רב ושחקנים מעולים משתתפים בו. גולדבין יודע לדבר אל לב המעמד הבינוני האמיד באמריקה וסרטיו הדרמטיים משקפים, כב" יכול, חיי מעמד זה. למעשה, זוהי רק סקירה שטחית של כמה מן השקרים המוסכמים של החברה הזעיר-בורגנית, אשר, בהשפעת נוס- חותיה הקבועות של הצנזורה ההוליוודית הפנימית, נותנת לעולם תמונה מתקתקה — אפילו בסרטים "טרגיים" — ומסולפת של המציאות האמריקאית.

הלב השוגה, המתחיל, כמו סרטים רבים מדי, מסופו, מספר על נערה בשם אלוויז וינטרס (סוזן הייבורד) המתאהבת בחייל וואלט דרייור (דאנה אנדרון), הורה לו, אולם הוא נוסע לחוץ-לארץ, נהרג בטרם יהיה בידם הסיפק התחתן. כדי למצוא אב לתינו- קה, גוזלת אלוויז את ארוש חברתה מרי גיין (לואי היילר) ונישאת לו.

העונש אינו מאחר לבוא: חיי התרמית (הבעל אינו יודע שהילדה אשר אלוויז הביאה לעולם אינה שלו) של הזוג הופכים מרים מאד. אלוויז סובלת, הבעל (קנט סמית) סובל, הבת (גיגי פרו) סובלת, מרי גיין גם היא סובלת. סיובו של המעשה מתוכנן לפי מיטב המסורת ההוליוודית: החפים מפשע זוכים באושר, החוטאת (באי-זמירות) משלמת בעד חטאיה. המציאות אינה כה פשוטה.

"כולם בנים לאולדת"

כולם בנים למולדת הוא סרט הוליוודי ציוני אודות חטיבת הגיוזי (או אמריקאים ממוצא יפאני) ופעליה במלחמת העולם האחד. רונה. שני חלקים לעיליאה. אחד מתאר את אמונם של החיילים, טבילת האש שלהם, היהפכם ללוחמים משובחים הצטיינותם ב" שדות הקרב. החלק השני, הציוני, חונר פע" מים אין מספר על ההנחה ש"הם אמריקאים טובים ונאמנים" למרות העובדה שארץ מן- צאם יפאן נמצאת במצב מלחמה עם ארצות הברית נקודה זו המודגשת יתר על המדה גורמת לטעם מריר ולא נעים.

תמונות הקרב עשויות באמנות בידי ה" במאיי-המחבר רוברט (בשדה הקרב) פירוש ומשחקם של הגיוזי (ליין נאקנו, ג'ורג' מיקי ואחרים) מצויין.

"תרועת ראשונים"

הרקע לסרטו האחרון (אותו הפיק עצמאית) של ג'ון (טופו של מלשין) פורד הוא, כמו זה של רבים מסרטי האחרים, המערב הפרוע בשנות השמונים של המאה הקודמת. סגן" אלוף קירבי יורק (ג'ון וויין), איש חיל הפר" שים של ארצות-הברית, מנהל מלחמה במס" תנגים אינדיאנים החודרים בהמונים מן הצד המקסיקאי של הגבול. הורגים ושוודים. אל נקודת-ספר עליה מספק יורק מגיע בנו גיף (קלוד גרמאן) שנכשל בבחינות האקדמיה לפרחי קצונה בחוסס פוינט, התגייס לצבא כטוראי-פרש. בעקבותיו באה גם אמו (מוריו אוהרה). גברת יורק נפרדה מבעלה, אבל עדיין היא אוהבת אותו. לאחר שהאב והבן מוכיחים את גבורתם, מתאחדת המשפחה.

אולימפיאדה

לאן הולך הכסף?

לשורת המונחים המביעים סודיות נוסף מושג חדש: סוד אולימפי, כי חברי הוועד האולימפי מתכנסים בשקט ובצנעה כשהחל" טותיהם נרשמות בדו"חות מהם מסתגלים לצבור רמוזי עובדות בלבד. ככל שמתקרב מועד האולימפייה הולך ומתעבה מעטה הסודיות.

הסוד האולימפי אינו מקיף את ענפי הס" פורט בהן תחרה ישראל בלבד אלא גם את שמות הספורטאים שייצג את ישראל בירה הבין-לאומית. רוגן נוסף עוררו השמועות אודות שיגור מלווים לא מקצועיים שהודות לעסקנותם וקשריהם יתפסו את מקומותיהם של ספורטאים מבטיחי הצלחה.

מלבד יואב ("קיקו") רענן, קפצן המים (ואלחטאי אל-על שחור מספור בארצות-הב" ריה, אנגליה ודרום אפריקה) שמקומו כבר הובטח, קיימת תכונה של ממש בשני ענפים בלבד: כדורגל ואחלטיקה קלה, בהם עברו

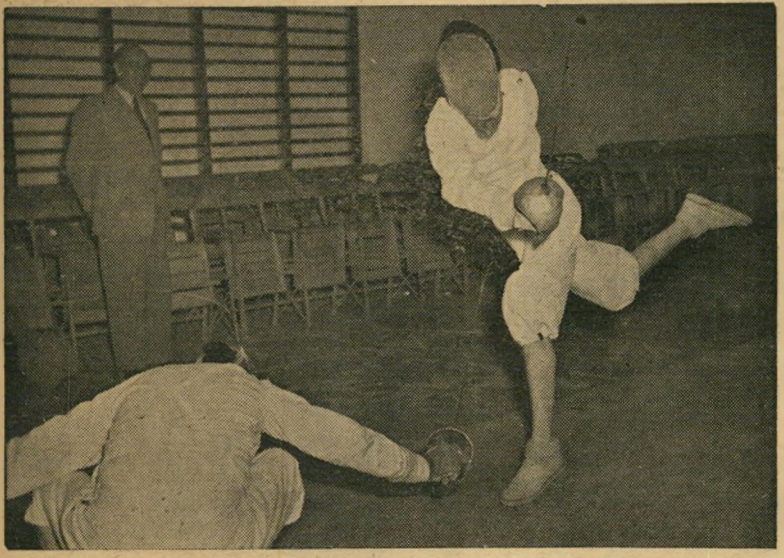
זאת וחדלו לפזול בקנאה לעבר הכדורגלים היוצאים פעמיים בשנה לחוץ-לארץ הגיעה בשורה משמחת נוספת: נציג ישראל בהל" לינקי, ד"ר ליבסון, נפגש עם הנציג הסובייטי קליניק, ביקש לשתף את הקבוצה הישראלית במשחקי אליפות אירופה שיתקיימו במוס" קבה.

כנראה שאין הדברים הטובים באמת באים פחות משלוש יחד: השבוע נתקבלה הזמנה נוספת למסע חוץ-לארצי: תחרויות בין-לאומיות פתוחות בתורכיה. התוצאה: הכ" דורסלנים החלו מתפטרים כעבודותיהם הקבר" עות כדי למצוא זמן פנוי לצאת למסעות.

15 מטר לפני המטרה

בהודע לאתלטים שישראל הוזמנה להשת" תף באליפות תורכיה הגבירו את קצב אמר" גיהם, ערכו תחרויות מבחן לאתלטי מכבי והפועל לפיהם עתידים היו להקבע המועמ" דים לנטיעה.

האתלטים שהשקיעו את מיטב כוחותיהם כדי לזכות בכרטיס הטיסה לתורכיה הציבו

הראל מתקיף את קדעי מגחלת דועכת, טיוף בעל קומה

שיאים חדשים, תוצאות נאות והציגו גם רגעים דרמטיים כמקרהו של יעקב (יענקלה) בורנשטיין, 23, הפועל משמרות, שהוביל רא" שון בריצת 1500 מטר עד 15 מטר לפני המ" טרה, אך הפנה את ראשו לאחור כדי לאתר את יריבו אריך פוייר, 33, ברית-מכביס-עתידי, איבד את שווי משקלו, השתטח מלוא. קומתו על המסלול והשאיר את הבכורה בידי פוייר שקבע שיא ישראלי (4:11.5 דקות). הפליט בורנשטיין לצחוק חבריו על שרץ קשיש מפנו בעשר שנים השיגו: "אין דבר, אני עוד אחזיר לו כגמולו!"

אף ריצת 5000 מטר הכינה הפתעה לצו" פים. בסבוב האחרון השיג שלמה עמרני, הפועל מנהל, את החייל ישראל אסולין, אלוף ישראל, שאיבד בכך את נסיעתו, הת" מומר אסולין, שעזב את האיצטד מיואש כ" שדמעות נקוות. בעיניו: "היכן כאן הצדק? האם תחרות אחת קובעת?" לפני שלושה שבועות בלבד הוא הציב את שיאו הישראלי בריצת 5000 מטר.

חרב

כמו סרט טרזן

מקצוע החרב בארץ נשאר נחלתם של אלה שעסקו בכך בחוץ-לארץ ואלה שעוד מתפע" לים מסרטי טרזן. רק אגודות מכבי בארץ משתדלות לשמור על הגחלת, לתחר בינן לבין עצמן. מכבי חיפה יוזמת מדי פעם תח" רויות בחרב כדוגמת המבחנים בסיוף המת" קיימים פעמים מספר משך השנה.

משך שבע שעות תחרו 18 נושאי חרב ב" אולם מכבי-חיפה הריק למחצה, עד שעם רדת החשכה ניצח איש חיל ההנדסה, מיכאל הראל (שאינו קרוב של מלכת היופי), את מתחריו בסיכום כולל של שמונה יוצחונות ללא הפסד שהוא.

סיכם חובב חרב אחר שנודע לו כי הועד האולימפי החליט לא לכלול את המקצוע ב" תכנית לקראת אולימפיידת הלטינקי: יים בארץ נושאי חרב בעלי שיעור קומה גבוה יותר מאשר זה של חברי ענפים רבים שני" ציגיהם יוצאים לפינלנד!

שלושה ספורטאים את המינומם הדרוש ל" השתתפות באולימפייה (דוד טבק — ריצת 100 מטר, לאה הורוביץ — ריצת 80 מטר משוכות ואולגה ויטנברג — הדיפת), בשטח הקליעה למטרה, הסייף, ההתאגרפות והחתיכה לא נודע דבר. אולם בכדורגל הו" ידע הועד על דבר מקורי למדי, הוא הטיל על התאחרות הכדורגל לגייס כספים ולממן בהם משלחת ישראלית להלטינקי.

ייתכן והכדורגלים יתממנו עלידי שורת משחקים, אולם הועד האולימפי יצטרך לגייס כספים למטרותיו בצורה יותר, מכיסי חובבי ספורט לקרן האולימפית. אלא שהנת" בעים תתרום לחלו שואלים שאלות: האם אפשר לראות קצת מספרים לאן הולך הכסף? אולם לכך שוב לא היתה תשובה כי התקציב של הועד האולימפי נעלם מעיני הצבור, למ" רות שהוא כולל הקצבה ממשלתית רצינית למדי (15 אלף לירות).

כדורסל

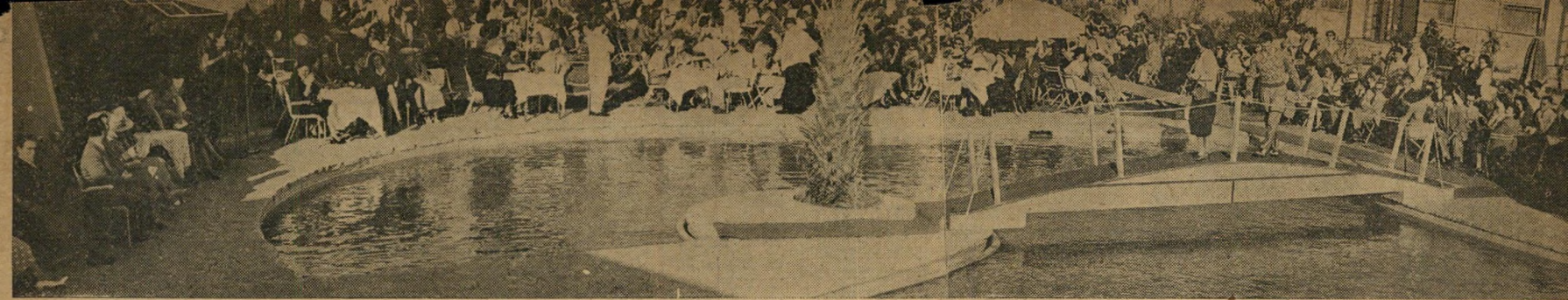
שלוש בשורות טובות

"כל אחד משתדל לשלוח יותר מועמדים, אך מוריס ("טוב") רסקין אינו מתחשב באף אחד!", הסביר מועמד הנבחרת האולימפית בכדורסל שהורחק ברגע האחרון על-ידי ה" מאמן היגני שעצבנותו על המגרש היתה תו" צאת אישיתוף פעולתם של מכבי והפועל מהיום הראשון לבואו ארצה.

כאשר רסקין התחיל להתארוח והתרגל אף לפילה ולחמסין התלאכיבי החליט שבעיר אין הבחורים יכולים להתאמן בגלל המגרשים הק" טנים, הבחורות הרבות והאקלים המתניק. לעוד החליט להעבירם לבית ההבראה בכפר" גלעד, מקום שהמגרש רחב-מידות, המזון משופר והאקלים מתקרב יותר לאקלים הצפור" ני של הלטינקי ואפילו מספר הבחורות קטן למדי.

פנאי למסעות. רסקין לא הסתפק בנסי" עה לאולימפייה, הבטיח למועמדים, 12 במס" כר, שאם ינצחו באחד המשחקים החשובים בפנינלנד יארגן להם שורת משחקים בארצות" הברית.

לפני שהכדורסלנים עכלו בשורה משמחת

אופנת הקיץ ראה במדינה

שמלת "מורייד" שחורה עם תכלת
הדוגמנית: רוז אברהמוף היצרן: ס. גידר, תל-אביב

שמלת ערב מטאפט זחוב עם שחור
הדוגמנית: חנה קליין היצרן: "רחל", תל-אביב

סאט שדשה חלקים צמר כצבע אפור עם פס אדום
הדוגמנית: חנה קליין היצרן: "אלד", בני-ברק

סאט עם רקמה תימנית וימנית (פנימית)
הדוגמנית: שטאפי פרידמן היצרן: פרידמו, רמת-אביב

חזיפת גברדיון כצבע באז
הדוגמנית: שולמית היצרן: פלספורט ורוזנבלום, חיפה

שמלות בוקר בכפתורים מפשתן תכלת עם אדום
הדוגמנית: אוה ארנהפט היצרן: א. בר, תל-אביב

אפודת משבצות באז-חומה ומכנסיים חומים
הדוגמן: אברהם מיכאלוביץ היצרנים: "צדק", ראשון-לציון
ו"מדים", תל-אביב